

ZOPPO

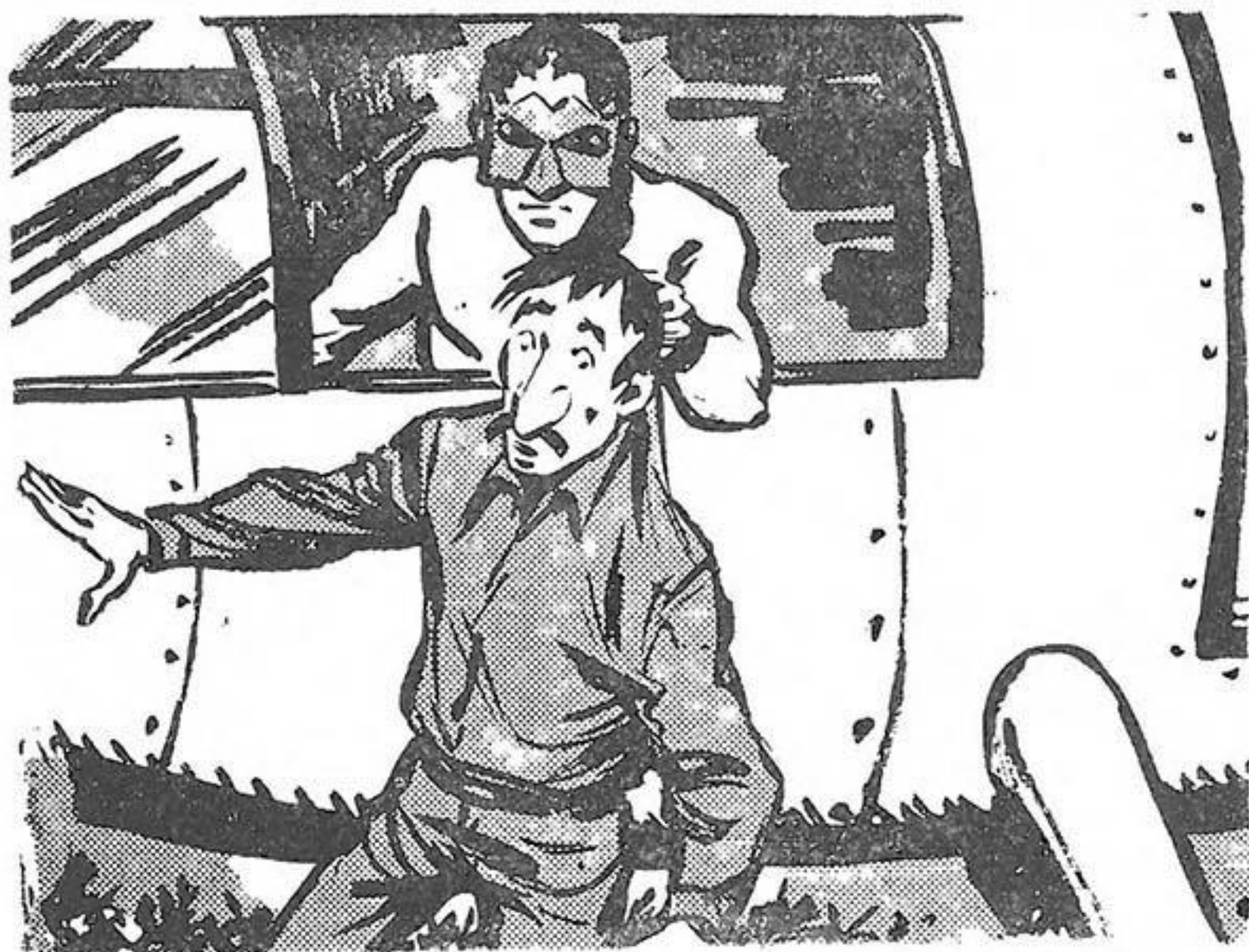
ΤΗΣ ΚΛΑΣ

24

Ο ΖΟΠΠΟ
ΕΠΙΤΙΘΕΤΑΙ

Ο ΖΟΡΡΟ ΕΠΙΤΙΘΕΤΑΙ

ΚΑΙ ΠΑΛΙ
ΣΤΗ ΧΑΜΕΝΗ ΓΗ

ΛΕΝ ΕΙΝΑΙ ποτέ δυνατόν ή φωνή του άνεκδιήγητου Πάντσο Γίγαντα νά μπερδευτή με κανενός άλλου ανθρώπου.

Γι' αυτό και ό Ζορρό τής Ζούγκλας που βαδίζει άνυποψίαστος μέσα στο παρθένο δάσος, χωρίς ν' άκούση τόν παιραμικρό θόρυβο, άφού τó έκπληκτικό έλικόπτερο με τόν νάνο δέν κάνει καθόλου κρότο, σηκώνει λαχταρισμένος τά μάτια του και βλέπει για πρώτη

φορά τó Μαύρο Παυλί και τόν Πάντσο που είναι σκυμμένος άπ' έξω και τού φωνάζει (*).

Ή χαρά του δέν περιγράφεται.

Άπό τήν άρχή που ξεκίνησε γι' αύτή τήν περιπέτεια φοβάται τά πρόσφατα τραύματά του και δέν έχει έμπιστοσύνη στις δυνάμεις του...

Αύτός ό σιδερένιος άνθρωπος, τρέμει τήν κούρασι και άνησυχεί φοβερά γιατί ξέρει πώς τή στιγμή που θα άναγκασθή νά πολεμήση, δέν θα

(*) Διάβασε τó προηγούμενο τεύχος: «Η ΚΟΙΛΑΔΑ ΜΕ ΤΑ ΦΙΔΙΑ».

πολεμήση μόνο για τὸν ἑαυτό του ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸν δίδυμο ἀδελφὸ του τὸν Ἑλ Ρέϋ.

Ξέρει ὅτι ὁ θάνατός του θὰ φέρῃ τὴν ἴδια στιγμή καὶ τὸν θάνατο ἐκείνου καὶ αὐτὸ τὸν ἔχει κάνει χίλιες φορές νὰ διστάσῃ ἂν πρέπει νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν δρόμο του πρὸς τὸ ἄγνωστο καὶ πρὸς τὴν περιπέτεια ἢ νὰ γυρίσῃ στὴ φάρμα του καὶ νὰ περιμένῃ ἀπλῶς πῶς θὰ τὰ καταφέρῃ ὁ Ἑλ Ρέϋ στὴν περιπέτεια τοῦ ἐκεῖνος ἔχει ριχτή...

Νὰ ὅμως, ποὺ ξαφνικὰ ἡ ἀνέλπιστη ἐμφάνισις τοῦ ἀπίθανου Πάντσο Γίγαντα μὲ τὸ ἐλικόπτερό του, λύνει πάρα πολλὰ προβλήματα μέσα σὲ μιὰ στιγμή.

Πραγματικά...

Τὸ ὑπέροχο αὐτὸ ἀεροσκάφος ποὺ σχίζει τοὺς αἰθέρες μὲ ταχύτητα ἀσυνήθιστη καὶ τρομερὴ γιὰ ἐλικόπτερο, μπορεῖ νὰ τὸν μεταφέρῃ μέσα σὲ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας καὶ χωρὶς νὰ κοπιᾷ καθόλου, ἐκεῖ ποὺ γιὰ νὰ φτάσῃ περπατῶντας θὰ τοῦ χρειάζονταν ὁλόκληρες μέρες καὶ θὰ ἔφτανε ἀσφαλῶς καταβεβλημένος ἀπὸ τὰ πρόσφατα, τρομερὰ τραύματά του.

Ὁ Ζορρό δὲν ἤλπιζε καθόλου ὅτι θὰ μπορούσε νὰ συναντοῦσε τὸν κωμικὸ φίλο καὶ ἀρχιμηχανικό του.

Τὸ εἶχε ὀριστικὰ χαμένο, πρῶτα γιατί ξέρει ὅτι ὁ Πάντσο Γίγαντας εἶναι ἀπίστευτα δειλὸς καὶ ἀνάξιος γιὰ νὰ καταφέρῃ μιὰ σωστὴ δουλειά— ἔξω ἀπὸ τὶς ἐπισκευὲς τοῦ

Μαύρου Πουλιού — καὶ δεῦτερον ἐπειδὴ ποτὲ ἄλλοτε δὲν ἔχει φύγει ἀπὸ τὴν Κάζαντες Ὁμπρες χωρὶς νὰ τὸ ξέρῃ αὐτός.

Ἦταν λοιπὸν βέβαιος ὅτι ἀσφαλῶς κάποιος ἐχθρὸς θὰ εἶχε καταλάβει τὸ περίφημο ἱππὶτι τῶν Ἰσκιων μὲ τὴν συμμορία του, θὰ εἶχε ἀπαγάγει τὸν καημένο τὸν Πάντσο καὶ θὰ τὸν εἶχε ἀγκαζάρει ὑποχρεωτικῶς σὰν πιλότο τῆς συμμορίας, μιὰ ποὺ ἐκεῖνοι δὲν θάξεραν νὰ ὀδηγοῦν τὸ ἐλικόπτερο.

Γι' αὐτὸ δὲν περίμενε ποτὲ νὰ δῇ τὸν Πάντσο μόνο του μὲ τὸ ἐλικόπτερο, πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του.

Γι' αὐτὸ κάνει τόσο πολὺ μεγάλη χαρὰ ποὺ τὸν βλέπει.

— Πάντσο!, φωνάζει ἐνθουσιασμένος. Ἑλα! Κατέβα κάτω!

Ὁ νάνος γουρλώνει τὰ ματάκια του ἄλλα τόσα.

— Καὶ ν' ἀφήσω τὸ Μαῦρο Πουλὶ ἐδῶ πάνω; τσιρίζει παράφωνα.

— Ὁχι, μωρὲ ἀθεόφοβε! Νὰ προσγειωθῇς ἐννοῶ! Γρήγορα!

— Πὲς ἔτσι!, γκρινιάζει ὁ ἀνεκδιήγητος πιλότος. Ἀφοῦ ὑπάρχει λέξις εἰδική, τὶ μοῦ λές «κατέβα κάτω»; Σκέψου νὰ πηδούσα ἀπ' ἔξω, νὰ βλέπα μετὰ πῶς θὰ ξαναεβαίναμε!

— Προσγείωσέ το ἐπιτέλους!, φωνάζει ἀνυπόμονα ὁ μασκοφόρος Ἐκδικητής.

— Ὅπως ἀγαπᾷς, ἀφεντικό!, φωνάζει κι' ὁ Πάντσο Γί

γαντας με μεγάλη προθυμία. Μόνο πές μου πού προτιμάς! Μήπως στο Σπίτι των Ίσκιων; Μήπως στο Γαλάζιο Ποτάμι; Μήπως στο γήπεδο του Πανζουγκλιακού που έχει και μάτς;

— Ο Ζορρό κάνει ...γαϊδουρινή ύπομονη γιατί ξέρει πολύ καλά τον θεόκουτο βοηθό του.

— Όχι!, του λέει με άπελπισία. Έδω να το προσγειώσης, αυτή τη στιγμή, για ν' ανέβω κι' εγώ!

— Μπά! Μπά!... Μα δεν μου λές έτσι τόση ώρα, Ζορράκο μου; κάνει ο νάνος γελώντας με την ...κουταμάρα του άφεντικού του! Αντί να μου πής πώς θές ν' ανέβης εύσύ, μου λές να κατεβάσω το έλικόπτερο! Είναι πράματα αυτά; Γραμματική δεν σε μάθανε στο σχολείο που πήγες, χρυσέ μου; Θές ν' ανέβης λοιπόν, έτσι; Ωραία! Να σου ρίξω το σχοινί να σκαρφαλώσης!

Ο Ζορρό της Ζούγκλας άναστενάζει.

Είναι τόση ή βιασύνη του και ή άγωνία και ή άνησυχία του για την τύχη του δίδυμου άδελφού του αλλά και όλων των άλλων που κινδυνεύουν άγνωστο άκόμα γι' αυτόν πώς και πού, από έναν τρομερό κακούργο, που για πρώτη φορά νοιώθει την έπιθυμία ν' άρπάζει εκείνον τον χαζό βοηθό του και να του ρίξη ένα γερό χέρι ξύλο, μήπως και συνέλθη λιγάκι κι' άποφασίση να βάλει μυαλό.

Και άν στ' αλήθεια τον είχε αυτή τη στιγμή στα χέρια του, θα του άστραφτε όπως δήποτε κανάδυο χαστούκια αλλά βλέπεις ο νάνος είναι έξασφαλισμένος καμμιά δεκαπενταριά μέτρα πάνω από το κεφάλι του!

Όπωςδήποτε ο Πάντσο Γίγαντας δέν παίρνει χαμπάρι από τίποτα.

— Όχι! Να μη μου ρίξης το σχοινί, παρὰ να προσγειωθείς έδω μπροστά μου!

— Γιατί το προτιμάς έτσι;

Ο Ζορρό πάει να σκάση.

Ο νάνος τον κυττάζει με γουρλωμένες τις ματούκλες του και δέν καταλαβαίνει τίποτα.

Στο στήθος του μασκοφόρου Έκδικητή βράζει ο θυμός και καταβάλλει υπεράνθρωπες προσπάθειες για να μην ξεσπάση σε φωνές, όποτε ξέρει πολύ καλά ότι θα.. άργήση άκόμα περισσότερο να συνεννοηθή με τον άπίθανο βοηθό του.

— Το προτιμάω, του λέει σχεδόν κλαίγοντας από το κόπο του, έπειδή έχω βγάλει κάτι φουσκάλες στα χέρια μου και δέν μπορώ να σκαρφαλώσω με το σχοινί!

— Φουσκάλες; κάνει άνήσυχος ο Πάντσο. Κάηκες;

— Ναί!...

— Πού κάηκες;

— Σε μιὰ φωτιά!

— Αναμμένη ή ...σβυστή;

— Αναμμένη, βλάκα! Καίει ή σβυστή φωτιά;

— Άμα εγώ είμαι βλάκας που δέν έχω βάλει το χέρι μου

ούτε σὲ σβυστή γιὰ νὰ δοκιμάσω, ἐσύ τί εἶσαι πού τὸ ἔβαλες σὲ ἀναμμένη καὶ κἀηκες;

— Ὁ Ζορρό ἀναστενάζει.

— Ἐν τάξει!, τοῦ λέει. Κατέβα τώρα!... Δηλαδή, προσγείωσε τὸ ἐλικόπτερο ν' ἀνέβω ἐγώ!...

— Χμ... Μήπως ἔχει τίποτα θηρία ἐκεῖ κοντὰ στοὺς θάμνους;

— Ὁχι, δὲν ἔχει. Ἐλα! Δὲν ντρέπεσαι νὰ φοβάσαι;

— Ἐγὼ νὰ φοβηθῶ; Γιὰ ρώτα καὶ τὸν Ἐλ Ρέυ τὸν ξυλάρα, νὰ σοῦ πῇ πόσους ἔφαγα γιὰ νὰ τὸν σώσω! Μακελλιοῦ ἔγινε! Θὰ σκότωσα ἴσα μὲ τρεῖς χιλιάδες νομάτους — ἂν

καὶ δὲν τοὺς μέτρησα καὶ μπορεῖ νὰ ἦσαν καὶ περισσότεροι.

— Τί μοῦ λές! Ἐλα κάτω νὰ μοῦ τὰ διηγήθῃς!

— Ἀμέσως!, τσιρίζει ὁ ἀνεκδιήγητος νάνος, ἐνθουσιασμένος πού ὁ μεγάλος του φίλος ἔδειξε νὰ τὸν θαυμάζει γιὰ τὰ κατορθώματά του.

Καὶ αὐτὴ τὴ φορά, χωρὶς ἀστεῖα ἔκανε τοὺς ἀπαραίτητους χειρισμοὺς καὶ τὸ ὑπέροχο Μαύρο Πουλὶ ἀκούμπησε στὴ γῆ, πλάϊ στὸ Ζορρό τῆς Ζούγκλας, πού ἀναπνέει μὲ ἀνακούφισι...

Μόνο τὴν τελευταία στιγμή πρὶν παρατηρεῖ κατάπληκτος τὰ γυμνά μέταλλα ἀπ' τὶς ρόδες τοῦ ἐλικοπτέρου, ρωτᾷ

— Γιατί δὲν ἐλευθερώνεσαι μὲ τὸν ἴδιο τρόπο, σενιὸρ Περέθ;

Τὰ σίδερα ἔχουν νικηθῇ ἀπὸ τὴν τρομακτικὴ τοῦ δύναμι!...

μέ γουρλωμένα μάτια:

— Τὶ ρόδες τὶ τὶς ἔκανες, βρέ Πάντσο;

— Τὶς πούλησα γιὰ ν' ἀγοράσω βενζίνα!, τοῦ ἀπαντάει ἀγανακτισμένος ὁ νάνος. Δὲν ἀκούς ποὺ σοῦ λέω πῶς ἔγινε μακελλιό, Ζορράκο μου; Ἀμα θὰ τ' ἀκούσης νὰ σοῦ τὰ διηγηθῶ ὅλα μέ τὸ ξῖ καὶ μέ τὸ κάπα, τότε θὰ πῆξης σὰν γιαούρτι τῆς τσανάικας! Πρὸς τὸ παρὸν ἀνέβα νὰ φύγουμε γιὰ τὴν Κάζα ντὲς Ὀμπρες, γιατί βαρέθηκα πιά τὶς περιπέτειες! Θέλω νὰ πάω κάπου νὰ περάσω εἰρηνικὰ τὰ γερατιά μου!

Ὁ Ζορρό ἀνεβαίνει στὸ ἐλικόπτερο πλάϊ στὸν ἀνεκδιή

γητο βοηθό του — γιὰ καλὸ κακὸ— καὶ μετὰ τοῦ λέει:

— Δὲν πρόκειται νὰ πᾶμε στὴν Κάζα ντὲς Ὀμπρες, γιὰ τὴν ὥρα, Πάντσο!

Ὁ νάνος τὸν κόβει ἀνήσυχα καὶ τὰ ματάκια του στριφογυρίζουν. Ὅσο κουτὸς κι' ἂν εἶναι, τὸν ἔχει μάθει ἀρκετὰ καλὰ πιά τὸν μεγάλο φίλο του.

Κάτι ποὺ δὲν τοῦ ἀρέσει καθόλου διακρίνει στὶς λαμπερὲς κόρες τῶν ματιῶν τοῦ Ζορρό τῆς Ζούγκλας.

— Καὶ ποῦ πᾶμε; τὸν ρωτᾷ ἀνήσυχος. Μήπως στὴν πλάζ γιὰ κολύμπι;

— Οὔτε!...

— Στὰ παλιατζίδικα γιὰ

καινούργιες ρόδες;

— Ούτε!... Πάντσο, είπες πώς συνάντησες τόν "Ελ Ρέϋ;

— Ναί!

— 'Ωραία! Θα γυρίσουμε λοιπόν σ' εκείνο τὸ μέρος πού βρίσκεται!... Πού τὸν ἄφησες γιὰ τελευταία φορά;

— Ο Πάντσο χοροπηδάει ἀπὸ τὴν τρομάρα του τόσο ψηλά, πού παρὰ λίγο νὰ σπάσῃ τὸ κεφαλάκι του στὸ ἐπάνω μέρος τοῦ καβουκιοῦ τοῦ Μαύρου Πουλιού.

Τὰ ματάκια του στριφογυρίζουν σὰν μπίλλιες τοῦ ρουλεμάν μέσα στὶς κόγχες τους.

Χλωμιάζει σὰν πεθαμένος.

Καὶ μόνο ἡ ἰδέα ὅτι μπορεῖ νὰ ξαναγυρίσῃ μέσα σ' ἐκείνη τὴν καταραμένη κοιλάδα μὲ τὰ πελώρια ἐκείνα τέρατα καὶ μὲ τοὺς ἀγρίανθρώπους καὶ μὲ τὰ φίδια, πάει νὰ λιποθυμήσῃ ἀπὸ τὸν φόβου του.

— Τὸν ἄφησα, ψελλίζει. Τὸν ἄφησα... Τὸν ἄφησα σ' ἐνὰ μέρος!

— Σὲ ποιο μέρος;

— Δὲν ξέρω πὼς τὸ λένε! Δὲν τῶχει ὁ χάρτης!

— Μίλα, Πάντσο!, τοῦ λέει αὐστηρὰ ὁ Ζορρό καὶ ἀνυπόμονα. Πρέπει νὰ πάμε ὅπως-δήποτε ἐκεῖ πέρα, νὰ βροῦμε τὸν "Ελ Ρέϋ! Κινδυνεύει ἡ ζωὴ του!

— Ο Πάντσο ξαφνικὰ χαμογελάει.

— Ὅλη ἡ ἀνησυχία τοῦ περνάει μονομιᾶς.

— "Α! Τὸν "Ελ Ρέϋ θές νὰ βρῇς; τοῦ λέει εἰρωνικά. Γιατί δὲν μοῦ τὸ λές ἀπὸ τὴν ἀρ-

χή, Ζορρέ, νὰ συνεννοηθοῦμε;

— Ὁ μασκοφόρος Ἐκδικητὴς πού γνωρίζει κι' ἐκεῖνος πολὺ καλὰ τὸν ἀπίθανο βοηθό του; κυττάζει μὲ ἀνησυχία τὴν νέα ἔκφρασι πού ἔχει πάρει ὁ Πάντσο Γίγαντας.

— Τί τρέχει; τοῦ λέει. Τί μοῦ κρύβεις;

— Τίποτε δὲν σοῦ κρύβω! Θὰ σοῦ τὰ πῶ χῦμα, γιατί βάρυέμαι νὰ τρέχω τζάμπα, πίσω σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος! Θές νὰ μάθῃς τί ἀπόγινε ὁ ξυλάρας;

— Ὁ Ζορρό χλωμιάζει κάτω ἀπὸ τὴ χρυσή μάσκα τῶν "Ινκας πού τοῦ σκεπάζει τὸ πρόσωπο.

— Ναί!, ἀποκρίνεται. Τί ἀπόγινε;

— Τὸν ἔφαγε ἓνας κροκόδειλος!, τοῦ λέει ὁ Πάντσο σοβαρὰ - σοβαρά.

— Ὁ Ζορρό ξέρεي ὅτι ὁ Πάντσο Γίγαντας ἔχει χίλια ἐλαττώματα ἀλλὰ ψέματα δὲν λέει!

— Γι' αὐτὸ τὸν λόγο γίνεται ἀκόμα πιὸ ἄσπρος μέσα σὲ μιὰ στιγμή καὶ αἰσθάνεται τὴν καρδιά του πού πηγαίνει νὰ σταματήσῃ.

Μέσα σ' ἓνα δευτερόλεπτο ὅμως θυμᾶται μιὰ λεπτομέρεια πού τὸν κάνει νὰ ξαναγεμίσει ἐλπίδες.

«Πὼς εἶναι δυνατόν νὰ ἔχη πεθάνει», συλλογίζεται «ἀφοῦ ἐγὼ εἶμαι ἀκόμα ζωντανός; "Οχι!... "Ασφαλῶς κάποιον λάθος θὰ ἔχη κάνει ὁ Πάντσο!... "Ο "Ελ Ρέϋ ζῇ!...»

— Πάλι ὅμως ἡ ἀμφιβολία τρυπώνει στὴ γενναία καὶ εὐγε-

νική καρδιά του γίγαντα.

«Κι' αν όμως όλ' αυτά δεν ήταν αλήθεια; Κι' αν υπάρχει κάποιο λάθος στους χρησμούς και στην εξήγησί τους; Κι' αν δεν ακολουθή ο ένας τον άλλον στον θάνατο; Τότε αυτός δεν θα ζή πιά!... Και πώς είναι δυνατόν να ζή, αλήθεια, αφού ο Πάντσο Γίγαντας τον είδε να τον τρώει ένας κροκόδειλος;»

Νέα απελπισία τον κυριεύει.

Είναι αδύνατον να περιγραφη πόσος πόνος πλημμυρίζει την ψυχή του.

Ωστε ο δίδυμος αδερφός του που τον είχε για χαμένο τόσα χρόνια και που έκανε τόση χαρά όταν τον ξαναβρήκε ανέλπιστα, δεν υπάρχει πιά; Ξαναχάθηκε όριστικά;

Αρπάζει τον Πάντσο Γίγαντα και τον τραντάζει ανυπόμονα.

— Πάντσο!, φωνάζει. Μού λες την αλήθεια;

— Ναί, παιδάκι μου! Είμαστε κοτζάμου άντρες!

— Τον είδες έσύ τον κροκόδειλο να τρώει τον Έλ Ρέϋ;

— Όχι! Τον είδα μετά, που σκουπιζότανε με την πετσέτα!

— Μην κοροϊδεύεις, Πάντσο! Δεν ντρέπεσαι; Πές μου αν στ' αλήθεια είδες το τέρας να τρώει τον Έλ Ρέϋ!

— Όχι, χρυσέ μου! Δεν τον είδα βέβαια! Αν τον έβλεπα, θα του έδινα καναπιάτο ραδίκια, ν' αφήση τον άνθρωπο!

— Και πώς έβγαλες το

συμπέρασμα πώς τον έφαγε;

— Διὰ τής... είς άτοπον άπαγωγής!

— Δηλαδή;

— Νά: Ήμουν έγώ εκεί κι' ήταν κι' ο Έλ Ρέϋ! Ήταν κι' οί άγριάνθρωποι που ήθελαν να σκοτώσουν τον Έλ Ρέϋ! Ήταν — πόσοι σου είπα; Κοντά όχτώ χιλιάδες με δέκα!... Λοιπόν έγώ ξερω πώς το συμπαθούσες πάντα αυτό το παιδάκι και ράγισε ή καρδιά μου! Λέω, θα διαβάση ο Ζορρός στα πένθη τον θάνατό του και θα τὰ βάψη μαύρα! Απάνω τους, Πάντσο και τους φάγαμε!...»

— Και τους ρίχτηκες!

— Μάλιστα! Που τόξερες; Αν ήσουν εκεί, μη μ' άφίνης και σου τὰ λέω άδिका! Θα μαλλιάση ή γλώσσα μου!

— Όχι, δεν ήμουν!... Το φαντάστηκα πώς θα τους έπετέθης! Ξέρω τί γενναίος που είσαι!

— Μην κοροϊδεύης! Έπες' άπάνω τους σαν άλλος Ήρακληής! Να πάμε να σου δείξω!

— Καλά!... Λέγε παρακάτω, τί άπόγινε με τον Έλ Ρέϋ!...

— Αύτά! Λοιπόν πέφτω άπάνω στις είκοσι χιλιάδες τους άγριανθρώπους και τους τρέπω σε φυγή! Έμεινε ο Έλ Ρέϋ μονάχος και δεμένος σαν κουβαρίστρα... Έγώ κυνηγούσα τους τριάντα χιλιάδες που σου λέγα! Ήθελα να τους ξεκόνω όλους άλλα στο τέλος μου φαίνεται πώς μου έέφυγαν δυο - τρείς!

— Λοιπόν;

— Νά: Γυρίζω εκεί που ἄφησα τὸν ξυλάρα καὶ βλέπω ἔρημιά! ἸΚί' ἕνας κροκόδειλος παραπέρα, καθότανε καὶ γλειφότανε καὶ καθάριζε τὰ δόντια του μὲ μιὰ ὀδοντογλυφίδα σάν... μπαστούνι!

Ὁ Ζορρό φαίνεται ν' ἀνησυχῇ πάλι πολὺ σοβαρά.

— Δὲν βρῆκες τίποτα ἴχνη ἀπὸ τὸν "Ελ Ρέϋ; μουρμουρίζει.

— Τίποτα! Οὔτε τὴν κάρτα του!

— Κανένα κόκκαλο; Αἷμα;

— Μπά! Ὅπως φαίνεται

θὰ τὸν κατὰπτε ὁλόκληρον!

— Καλά...

Κί' ὁ Ζορρό κάνει μιὰ ἀποφασιστικὴ χειρονομία μ' αὐτὴ τὴ λέξι.

Τὰ μάτια τοῦ νάνου λάμπουν ἀπὸ εὐτυχία.

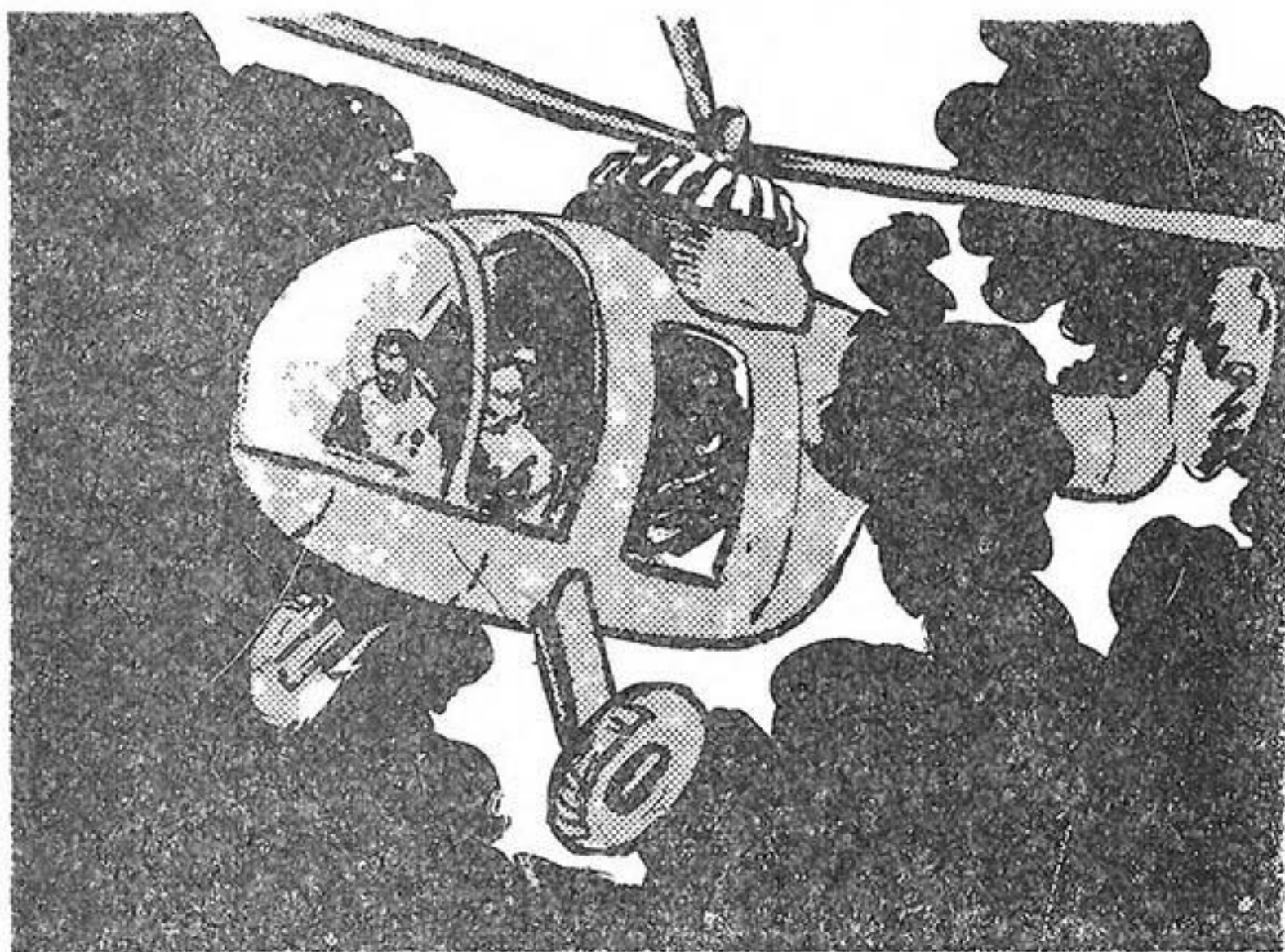
— Πᾶμε γιὰ τὸ σπίτι; φωνάζει εὐχαριστημένος.

— Ὁχι! Πᾶμε σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος ποὺ ἄφησες γιὰ τελευταία φορὰ τὸν "Ελ Ρέϋ!

Ὁ Πάντσο Γίγαντας πάει κάτι νὰ πῇ ἀλλὰ δὲν τὰ καταφέρνει.

Μένει μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτὸ καὶ τὰ μάτια γυαλένια.

Πάει νὰ λιποθυμίσῃ ἀπὸ τὴν τρομάρα του...

Τὸ ὑπέροχο σκάφος βυθίζεται στοὺς μυστηριώδεις ὑδρατμούς...

Τὸ τρομερὸ χέρι τοῦ ἄρχοντα τῆς ζούγκλας, πέφτει βαρύν...

Ο ΣΕΝΙΟΡ ΓΚΟΝΖΑΛΕΣ

Ι ΓΙΓΑΝΤΟΣΩΜΟΣ
 "Ελ Ρέϋ λοιπόν, βρίσκεται ἐλεύθερος, ἀφοῦ ἔσπασε τὶς ἀλυσίδες ποὺ τὸν κρατοῦσαν αἰχμάλωτο καὶ ὁ χοντρο-Περέθ καὶ ὁ σενιὸρ Γκονζάλες ποὺ ἐξακολιουθοῦν νὰ εἶναι δεμένοι μὲ τὶς δικές τους ἀλυσίδες, τὸν κυττάζουν, ὅπως εἶδαμε, μὲ γουρλωμένα τὰ μάτια, ἀπὸ τὴν ἔκπληξι καὶ τὸν θαυμασμό.

Ὁ Περέθ ὅμως τὸν κυττάζει συγχρόνως καὶ μὲ κάτι ποὺ μοιάζει περισσότερο μὲ κακία...

— "Ὡστε γι' αὐτὸ εἶπες

πὼς δὲν ὑπάρχει σωτηρία καὶ θὰ πεθάνωμε ὅλοι!, μουγγρίζει. Γιὰ νὰ ἐλευθερωθῆς καὶ νὰ φύγης μόνος σου καὶ νὰ μᾶς ἀφήσης ἐμᾶς στὸ ἔλεος αὐτοῦ τοῦ κακούργου!

Ὁ "Ελ Ρέϋ μ' ὅλο ποὺ δὲν ἔχει καμμιά τέτοια διάθεσι αὐτὴ τὴ στιγμή, δὲν μπορεῖ νὰ μὴν χαμογελάσῃ εἰρωνικά.

— Καὶ γιατί δὲν ἐλευθερώνεσαι κι' ἐσὺ μὲ τὸν ἴδιο τρόπο, σενιὸρ Περέθ; ρωτᾷ μὲ προσποιητὴ ἀφέλεια.

Τὸ ὕφος τοῦ χοντροῦ ἀστυνομοῦ ὅμως σ' αὐτὴ τὴν ἐρώτησι, εἶναι τέτοιο, ποὺ κάνει ἀκόμα καὶ τὸν διοικητὴ τοῦ ποὺ βρίσκεται πλάϊ του νὰ

χαμογελάση κάτω απ' τὰ μου στακία του.

Τὰ μάτια του γουρλώνουν.

Τὸ πρόσωπό του κοκκινίζει σὰν ἀπόπληκτο.

Κυττάζει δεξιά ἀριστερά, μιὰ πρὸς τὸ μέρος τοῦ σεμιὸρ Γκονζάλες καὶ μιὰ πρὸς τὸ μέρος τῶν ἀνδρῶν του, σὰν νὰ προσπαθῇ νὰ πάρη απ' αὐτοὺς καμμιά βοήθεια.

Ἀλλὰ τί βοήθεια μποροῦν νὰ τοῦ προσφέρουν ἔτσι ὅπως βρίσκονται ὅλοι δεμένοι μὲ τὶς ἀλυσίδες;

Ἀναγκαστικὰ λοιπὸν ξαναγυρίζει πρὸς τὸν "Ελ Ρέϋ, ποὺ περιμένει τὴν ἀπάντησί του μὲ τὸ εἰρωνικό του χαμόγελο.

— Γιατί... Γιατί... ψελλίζει καὶ σταματᾷ πάλι.

Θρόμβοι ἰδρώτα ἀναβλύζουν ἀπὸ τὸ μέτωπό του.

Δὲν ξέρει τί νὰ πῇ καὶ ἕνας κόμπος ἔχει σταθῇ στὸν λαιμό του, ποὺ τὸν ἐμποδίζει νὰ μιλήσῃ.

Τέλος ὅμως ξαναρχίζει γιὰ δεύτερη φορὰ τὴν προσπάθειά του:

— Γιατί... μουρμουρίζει μὲ ἀπίστευτη εἰλικρίνεια, δὲν ἔχω ἐγὼ τὴ δύναμί σου! Πῶς θὰ σπάσω ἐτοῦτες τὶς ἀλυσιδάρες, ὅπως τὸ ἔκανες τοῦ λόγου σου;

Ὁ "Ελ Ρέϋ ὅσο κι' ἂν προσπαθῇ νὰ συγκρατηθῇ, αὐτὴ τὴ φορὰ σκάει στὰ γέλια.

— Νὰ κάνης γυμναστική, σεμιὸρ Περέθ!, λέει εὐθυμα. Ἔτσι θὰ δυναμώσης καὶ θὰ σοῦ πέσουν καὶ τὰ πάχη σου

καὶ θὰ καταφέρῃς νὰ σπάσης καὶ τὴς ἀλυσίδες!

Ὁ σεμιὸρ Γκονζάλες χαμογελάει περισσότερο τώρα.

Πνιχτὰ γέλια ἀστυφυλάκων ἀντηχοῦν μὲς στὸ σκοτάδι.

— Σκάστε, ζῶα!, οὐρλιάζει ὁ Περέθ, ἐξαγριωμένος. Συμμαχεῖτε μ' αὐτὸν τὸν παλιάνθρωπο ἐναντίον τοῦ προῖσταμένου σας;

Νεκρική σιωπὴ γίνεται ἀμέσως μὲς στὴ σπηλιά, σημάδι τοῦ πόσο τρέμουν ὅλοι οἱ ἀστυφύλακες τὸν χοντρο - Περέθ.

Αὐτὸς ὁ τελευταῖος, ἀπὸ τὸν θυμό του ἔχει πάρει μεγάλη φόρα.

— Κι' ἐσύ, "Ελ Ρέϋ, μουγγρίζει, νὰ ξέρῃς, αὐτὸ ποὺ κάνεις θὰ τὸ πληρώσης ἀκριβά! Ὡς τώρα, μπορῶ νὰ σοῦ τὸ ὁμολογήσω ὅτι παρ' ὅλο ποὺ ἦσουν ἐκτὸς νόμου, σοῦ ἔτρεφα κάποια ἐκτίμησι, γιὰ τὴν πραγματικὴ γενναιότητά σου μὰ καὶ γιὰτὶ δὲν θυμάμαι καμμιά φορὰ τέλος νὰ πῆρες τὸ μέρος κανενὸς ἄθλιου σὰν αὐτὸν ποὺ μᾶς κρατᾷ αἰχμαλώτους καὶ μᾶς ἔχει μετατρέψει σὲ ἀληθινούς σκλάβους! Τὸ ὅτι ὅμως αὐτὴ τὴ φορὰ μᾶς ἀφήνης στὰ χέρια του, δὲν πρόκειται νὰ σοῦ τὸ συγχωρήσω! Θὰ σὲ κυνηγήσω σὰν λυσσασμένο σκυλὶ καὶ θὰ σὲ σκοτώσω ὅπου κι' ἂν πᾶς!

— Καὶ πῶς θὰ φύγῃς ἀπὸ δῶ μέσα γιὰ νὰ ἐκτελέσης τὴν ἀπειλή σου; ρωτᾷ καὶ πάλι μὲ ἀφέλεια ὁ λευκὸς γίγαντας.

‘Ο Περὲθ κοντεύει νὰ λυσ-
σάξη.

— ‘Ο Θεὸς εἶναι μεγάλος
καὶ ἀγαπάει τὴ δικαιοσύνη!,
μουγγρίζει. Αὐτὸς θὰ μᾶς βο-
ηθήσῃ νὰ ἐλευθερωθοῦμε!

— Καὶ γιατί θὰ ἔπρεπε νὰ
σὲ ἐλευθερώσω ἐγώ; ρωτάει
πάλι ὁ βασιλιάς τῆς ζούγ-
κλας. Για νὰ μέ... συλλάβῃς
μετά, σενιὸρ Περὲθ;

— ‘Οχι, θὰ σ’ ἀφήσω νομί-
ζεις; γρυλλίζει ἄγρια ὁ χον-
τρο - ἀστυνόμος μὲ τὴν ἔξο-
χη εἰλικρίνειά του ποὺ εἶναι
ὁμολογουμένως τὸ μεγαλύτε-
ρό του προτέρημα.

Κι’ ὁ γενναῖος ‘Ελ Ρέϋ ἀ-
ναγνωρίζει αὐτὸ τὸ προτέρη-
μα τοῦ ἀντιπάλου του καὶ δὲν
μπορεῖ γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ
νὰ κρατήσῃ τὰ γέλια του.

— Εἶσαι τέρας ἀχαριστί-
ας, σενιὸρ!, τοῦ λέει μὲ πρα-
γματικὸν θαυμασμό. ‘Αλλὰ
σοῦ ἀρέσει νὰ λές τὴν ἀλή-
θεια καὶ γι’ αὐτὸ θὰ σ’ ἐλευ-
θερώσω!

Καὶ ἐνῶ ὁ Περὲθ γουρλώνει
γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ τὰ μάτια
του ἀπὸ τὴν τρομερὴ ἐκπλη-
ξι ποὺ νοιώθει, ὁ γίγαντας
ἄρπάζει τὶς ἀλυσίδες ποὺ δέ-
νουν τὰ χέρια του καὶ ἀρχί-
ζει νὰ τὶς τεντώνει...

Σὲ λίγα δευτερόλεπτα ἀ-
κούγεται ἓνα ἀκόμα «κράκ».

Τὰ σίδερα ἔχουν ὑποχωρή-
σει καὶ ἔχουν νικηθῇ ἀπὸ τὴν
τρομακτικὴ του δύναμι!...

‘Ο Περὲθ ἔχει νικηθῇ κι’ αὐ-
τὸς κι’ ἔχει ἀπομείνῃ ἀκίνητος
σὰν ἄγαλμα, ἀπὸ τὴν ψυχι-
κὴ δύναμι ἐκείνου τοῦ ἀνθρώ-
που.

‘Όσο γιὰ τὸν ‘Ελ Ρέϋ δὲν
δίνει καμμιά σημασία στὴν
ἐκπληξί του.

‘Αρπάζει καὶ τὶς ἀλυσίδες
ποὺ δένουν τὰ πόδια του καὶ
σὲ λίγο ἔχουν ἀκολουθήσει
κι’ ἐκεῖνες τὴν τύχη τῶν πρῶ-
των...

‘Ο σενιὸρ Περὲθ εἶναι τε-
λείως ἐλεύθερος — ἂν μπορῇ
κανεὶς νὰ τὸ πῇ αὐτό, ἀφοῦ
βρίσκεται ἀκόμα ὅπως καὶ ὁ-
λοι οἱ ἄλλοι μέσα στὴ σπη-
λιά - φυλακή, τοῦ τρομεροῦ
κακούργου ποὺ τοὺς κρατᾷ
αἰχμαλώτους καὶ ἀφοῦ οἱ συμ-
μορίτες αὐτοῦ τοῦ τελευταίου
φρουροῦν τὴν ἔξοδό της...

Μὰ ὁ σενιὸρ Περὲθ αἰσθά-
νεται σὰν ἐλεύθερος, ἀφοῦ δὲν
νοιώθει πιά τὶς ἀλυσίδες νὰ
τοῦ δένουν τὰ χέρια καὶ τὰ
πόδια.

— ‘Εμπρός!, τοῦ λέει χα-
μογελώντας ὁ ‘Ελ Ρέϋ. Τώρα
νὰ μὲ συλλάβῃς, σενιὸρ Περ-
ρέθ!

‘Εκεῖνος αὐτὴ τὴ στιγμὴ
θὰ μπορούσε νὰ διεκδικήσῃ
τὸν τίτλο τοῦ πιὸ πετυχημέ-
νου ἀγάλματος τῆς σαστισμά-
ρας ποὺ μπορεῖ νὰ γίνη!

— Νὰ σὲ συλλάβω!, ψελ-
λίζει στὸ τέλος. Καὶ πῶς διά-
βολο νὰ σὲ συλλάβω; Δὲν ἔχω
καμμιά ἀρμοδιότητα νὰ τὸ
κάνω... τουλάχιστον ἐδῶ μέ-
σα!

‘Ο Περὲθ ξανασαίνει.

Μὲ τὰ τελευταῖα του λόγια
ἔχει βρῇ τὴ διέξοδο ποὺ γύ-
ρευε γιὰ τὴν ἀδυναμία του νὰ
ἐκτελέσῃ τὴν ἀπειλή του.

‘Όμως τὴν ἴδια στιγμὴ ἀ-
κούγεται ἡ φωνὴ τοῦ σενιὸρ

Γκονζάλες που έξακολουθεί να είναι αίχμάλωτος, καρφωμένος με τις αλυσίδες του εκεί δίπλα:

— Ο Περέθ δεν μπορεί να σε συλλάβει, Έλ Ρέϋ, γιατί ο αρχηγός του άπυσπασματος είμ' εγώ!... Κι' εγώ είμαι ο διοικητής ολόκληρης της περιοχής, επιφορτισμένος να επιβάλλω τον νόμο κατά την κρίσι μου, σε κάθε περίπτωση που παρουσιάζεται! Τα δικαιώματά μου είναι άπεριόριστα σ' αυτήν την έπαρχία και σε περίπτωση εξέγερσεως ή άλλης σοβαρής ανάγκης, έχω το δικαίωμα να έπιστρατεύσω και όσους από τους κατοίκους του τόπου κατάλαβαίνω ότι

μου χρειάζονται για την αντιμετώπισι της ανάγκης αυτής! Λοιπόν, Έλ Ρέϋ: Έν όνόματι του Νόμου σε έπιστρατεύω και άπ' αυτή τη στιγμή άνήκεις στας τάξεις της αστυνομίας του Έλ Χόκλο και είσαι ύποχρεωμένος να ύπακούς τυφλά στις διαταγές μου, γιατί είμαι ο διοικητής σου!

Ο Περέθ δεν μπορεί να συγκρατήσει την έκπληξί του σ' αυτά τα λόγια και άφού για μια στιγμή μένει με το στόμα όλάνοιχτο, την άλλη στιγμή ξεφωνίζει με γουρλωμένα τα κακόμοιρα τα μάτια του, που έχουν δεινοπαθήσει.

— Τί έκανε, λέει;

— Σιωπή, Περέθ!, τον κό-

΄Αρχίζουν να ύποχωρούν από βράχο σε βράχο....

Είναι ή θρυλική Νάγια!

βει αὐστηρὰ ὁ σεμιὸρ Γκονζάλες. Πῶς τολμᾶς νὰ φέρνης ἀντίρρηση στὰ λόγια μου;

Καὶ ἐνῶ ὁ χοντρο - ἀστυνόμος μένει ἀκίνητος σὰν ἄγαλμα, ὁ Γκονζάλες συνεχίζει μιλῶντας πρὸς τὸν "Ελ Ρέϋ, μὲ τὸ ἴδιο πάντοτε ἐπίσημο ὕφος:

— Ἀπὸ τὴ στιγμή τῆς ἐπιστρατεύσεώς σου, "Ελ Ρέϋ, κάθε προηγούμενο πὸ εἶχες μὲ τὸν Νόμο, σβύνεται ἀλλὰ καὶ κάθε ἀνυπακοή σου στὶς διαταγές μου, σημαίνει λιποταξία καὶ τιμωρεῖται μὲ θάνατο! ... Σὲ διατάσσω νὰ ἐλευθερώσης καὶ τοὺς ὑπολοίπους «συναδέλφους» σου, μὲ τὸν ἴδιο τρόπο πὸ ἐλευθέρωσες

καὶ τὸν Περέθ!

Ὁ λευκὸς κυρίαρχος τῆς ζούγκλας, ὁ γιγαντόσωμος "Ελ Ρέϋ ἔχει ἀπομείνει μαρμαρωμένος καὶ κυττάζει μὲ ἀπέραντο θαυμασμό ἐκεῖνον τὸν ἄνθρωπο ἢ μᾶλλον τὴ σκιά τοῦ ἀνθρώπου πὸ τοῦ μιλάει.

Ὁ ἀποφασιστικὸς τόνος καὶ ἡ σταθερότης τῆς φωνῆς τοῦ σεμιὸρ Γκονζάλες, τοῦ ἔχουν κάνει τρομερὴ ἐντύπωση.

Κλείνει μιὰ ἀπίστευτη ψυχικὴ δύναμι μέσα τοῦ αὐτοῦ ὁ ἄνθρωπος.

Ἐνα ρίγος διατρέχει τὴ ραχοκοκκαλιά τοῦ γίγαντα.

Ἐνα παράξενο ρίγος πὸ δὲν ἔχει ξανανοιώσει ποτὲ καὶ ἀμέσως αἰσθάνεται τὴν ἀνάγ-

κη νὰ ὑπακούσῃ!

Σὰν μαγνητισμένος προχωρεῖ πρὸς τὸ μέρος του καὶ ἀπλώνει τὰ ἀτσαλένια του χέρια γιὰ νὰ πιάσῃ τὶς ἀλυσίδες ποὺ τὸν κρατοῦν αἰχμάλωτο.

Ἡ φωνὴ ὅμως τοῦ σενιὸρ Γκονζάλες τὸν σταματᾷ καὶ πάλι.

— "Ὁχι ἐμένα, "Ελ Ρέϋ... Πρῶτα τοὺς συναδέλφους σου!... Εἶναι φυσικὸ ὅτι γρήγορα θὰ κουρασθῇς καὶ δὲν θὰ μπορέσῃς νὰ μᾶς ἐλευθερώσῃς ὅλους, πρὶν περάσῃ ἀρκετὴ ὥρα γιὰ νὰ ξεκουραστοῦν τὰ χέρια σου καὶ νὰ συνεχίσῃς... "Ἐχω καθήκον νὰ μείνω τελευταῖος!...

Ὁ θαυμασμὸς τοῦ λευκοῦ γίγαντα μεγαλώνει ἀκόμα πιὸ πολὺ σ' αὐτὰ τὰ λόγια.

Τὸν κυττάζει γιὰ ἀκόμα μιὰ φορά, ἀκίνητος ἀπὸ τὴν ἐκπληξι καὶ ὕστερα ὑποχωρεῖ γρήγορα καὶ προχωρεῖ πρὸς τὸ μέρος ποὺ βρίσκονται οἱ αἰχμάλωτοι ἀστυφύλακες.

Τὴν ὥρα ποὺ τὰ τρομερά, ἀτσαλένια χέρια τοῦ βασιλιά τῆς ζούγκλας ἀρχίζουν νὰ δουλεύουν, ἀκούγεται καὶ πάλι, ἡρεμὴ καὶ ἀποφασιστικὴ ἡ φωνὴ τοῦ σενιὸρ Γκονζάλες:

— Περὲθ, νὰ ἀναλάβῃς τὴ φρούρησι τῆς εἰσόδου καὶ νὰ διοργανώσῃς τὴν ἄμυνά μας, σὲ περίπτωσι ποὺ ὁ ἐχθρὸς θὰ προσπαθῇ νὰ μπῇ ἐδῶ μέσα. Πάντως ὅ,τι καὶ ἂν συμβῇ στὸ τέλος, νὰ μὴν ξεχάσῃς ποτὲ ὅτι τὰ λόγια μου εἶναι διαταγὲς καὶ ἰσχύουν ἀκόμα καὶ μετὰ τὸν θάνατό μου!...

"Ἄν συμβῇ νὰ σκοτωθῶ, θὰ ἀναλάβῃς τὴν ἀρχηγία καὶ δὲν θὰ λησμονήσῃς ὅτι ὁ "Ελ Ρέϋ θὰ εἶναι τελείως ἐλεύθερος, μόλις βρεθῇτε ἐλεύθεροι ὅλοι!

— Μά... μάλιστα, σενιὸρ! ψελλίζει ὁ δύστυχος ὁ Περὲθ καταῖδρωμένος καὶ ἐνῶ κινδυνεύει νὰ καταπιῇ τὴ γλῶσσα του...

Στὸ μεταξύ ὁ "Ελ Ρέϋ νοιώθοντας μιὰ παράξενη συγκίνησι ποὺ ὅμοιά της δὲν ἔχει ξανανοιώσει, συνεχίζει τὸ ἀπελευθερωτικὸ ἔργο του.

Ἀλλὰ τὰ πράγματα γίνονται ἀκριβῶς ὅπως τὰ προέβλεψε ὁ σενιὸρ Γκονζάλες.

"Ὅσο κι' ἂν ἡ δύναμις τοῦ λευκοῦ γίγαντα εἶναι τρομακτικὴ, σχεδὸν ὑπερφυσικὴ, οἱ ἀλυσίδες ποὺ δένουν τοὺς αἰχμάλωτους, δὲν εἶναι παιχνίδι νὰ σπάσουν... Ἀκόμα καὶ τὰ ἀτσαλένια χέρια τοῦ βασιλιά τῆς ζούγκλας νικιῶνται στὸ τέλος καὶ ἀφοῦ ἔχει ἐλευθερώσει ἄλλους τρεῖς...

Στὸν τέταρτο, μ' ὅλη του τὴν προσπάθεια, τὸ μέταλλο ἀντιστέκεται καὶ δὲν ἀνοίγει...

Τέλος καταφέρνει καὶ σπάει καὶ τὴν ἀλυσίδα αὐτοῦ τοῦ τελευταίου, ποὺ τοῦ δένει τὰ χέρια ἀλλὰ καταλαβαίνει ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ κάνῃ τὸ ἴδιο καὶ μ' αὐτὴ τῶν ποδιῶν του...

Γεμᾶτος ἰδρώτα ἀπὸ τὴν προσπάθεια καὶ λαχανιασμένος σὰν σκυλί, πέφτει σὲ μιὰ πέτρα νὰ ξεκουρασθῇ.

Μὲ τοὺς τρεῖς ἐλευθερωμένους ἄντρες τοῦ ὁ Περὲθ ἔχει

πάει κι' έχει σταθή πίσω απ' την είσοδο τῆς σπηλιάς, περιμένοντας...

Ἀλλοίμονο σὲ ὅποιον συμμορίτη ἀποφασίσῃ νὰ μπῇ μέσα αὐτὴ τὴν ὥρα...

Βέβαια οἱ ἄνθρωποι τοῦ νόμου δὲν ἔχουν τὰ ντουφέκια τους, ἀλλὰ τὰ κομμάτια ἀπὸ τὶς ἀλυσίδες ποὺ ὑπάρχουν ἀκόμα κρεμασμένα ἀπὸ τοὺς καρπούς τους, εἶναι τρομερὰ ὅπλα στὰ χέρια τους, γιὰ μιὰ μάχη σῶμα με σῶμα...

Ὡστόσο ἡ ἀγωνία ὅλων δὲν περιγράφεται...

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ γιὰ ὁποιονδήποτε λόγο ὁ πρῶτος συμμορίτης θὰ ἀποφασίσῃ νὰ μπῇ στὴ σπηλιά, μπορεῖ αὐτὸς νὰ τεθῇ ἐκτὸς μάχης σὲ μιὰ στιγμὴ, θὰ εἰδοποιηθοῦν ὅμως οἱ ἄλλοι καὶ ὁ κίνδυνος θὰ εἶναι πιά τρομερὸς γιὰ ὅλους, ἀφοῦ οἱ κακούργοι διαθέτουν πυροβόλα ὅπλα...

Ὁ Ἔλ Ρέϋ μετὰ ἀπὸ δέκα λεπτὰ ἀνάπαυσι σηκώνεται καὶ ἐλευθερώνει τὸν ἀστυφύλακα ποὺ ἔχει ἤδη ἐλεύθερα τὰ χέρια του καὶ ἄλλον ἕναν...

Ὑστερα ὅμως γιὰ νὰ ξεκουραστῇ καὶ νὰ ἐλευθερώσῃ κι' ἄλλον, χρειάζεται νὰ ξεκουραστῇ ἕνα τέταρτο καὶ μετὰ, εἴκοσι λεπτά...

Εἶναι φανερὸ πὼς θὰ χρειαστοῦν ὥρες ὁλόκληρες ὥσπου νὰ ἐλευθερωθοῦν ὅλοι...

Ὅσο πάει καὶ περισσότερο ἡ ἀγωνία βαραίνει τὶς καρδιές.

Ἐνῶ μέσα στὴ σπηλιά ἔχει τρομερὴ ὑγρασία καὶ σχετικὸ κρύο, ὅλοι τους εἶναι ἰ-

δρωμένοι, ἔτσι ποὺ τὰ πρόσωπά τους γυαλίζουν παράξενα μέσα στὸ σκοτάδι τῆς σπηλιάς.

Κάθε ὥρα ποὺ περνάει ὅλο καὶ πιο πολλοὶ ἀστυφύλακες βρίσκονται πλάϊ στὸν Περέρθ, κοντὰ στὴν εἴσοδο, ἑτοιμοὶ νὰ ἀντιμετωπίσουν τὸν ἀπαίσιον ἐχθρό...

Ὁ σενιὸρ Γκονζάλες κανὰ δυὸ φορές δίνει πραγματικὸ κουράγιο σὲ ὅλους.

— Ψυχραιμία, φίλοι μου!, λέει μὲ σιγανὴ φωνή. Κατὰ πάσα πιθανότητα θὰ πρέπει νὰ περάσῃ ὅλη ἡ νύχτα καὶ νὰ μὴν ἐμφανιστοῦν οἱ ἐχθροί μας!... Δὲν ἔχουν κανέναν λόγο νὰ ἔρθουν πρὶν ἀπὸ τὸ χάραμα ποὺ θὰ εἶναι γιὰ νὰ μᾶς πάρουν καὶ νὰ μᾶς ὀδηγήσουν στὸ ὄρυχείο... Ὡς τότε ὁ Ἔλ Ρέϋ θὰ ἔχῃ τὸν καιρὸ νὰ μᾶς ἐλευθερώσῃ ὅλους...

Καὶ μετὰ τὰ λόγια του ὅλοι παίρνουν θάρρος, γιὰτὶ ἐπίσης ὅλοι ἔχουν ἀποκτήσῃ μιὰ τρομερὴ ἐμπιστοσύνη σ' ἐκεῖνον τὸν ἄνθρωπο...

Ο ΖΟΡΡΟ

ΚΙ' Ο ΠΑΝΤΣΟ

Ο ΖΟΡΡΟ τῆς Ζούγκλας δὲν ἀφίνει τὸν Πάντσο Γίγαντα νὰ λιποθυμίση.

Ἀρκετὰ ἔχουν καθυστερήσει.

Ἡ ἀγωνία του γιὰ τὸν δίδυμο ἀδερφό του ἔχει πιά φτάσει στὸ κατακόρυφο καὶ θέλει νὰ ἐκμεταλλευθῇ ἀκόμα καὶ τὰ δευτερόλεπτα γιὰ νὰ

— Μιά θέσι καὶ φύγαμε! Δὲν παίρνει ἄλλους! Πλήρεεες!

τρέξη κοντά του.

Τώρα πιά εἶναι βέβαιος ὅτι ὁ "Ελ Ρέϋ ζῇ.

Ἀφοῦ ὁ Πάντσο Γίγαντας δὲν τὸν εἶδε μὲ τὰ ἴδια του τὰ μάτια νὰ τὸν τρώῃ ὁ κροκόδειλος — ὅπως εἶχε νομίσει στὴν ἀρχὴ — δὲν ἔχει καμμιά ἀμφιβολία πὼς ὁ λευκὸς γίγαντας βρίσκεται ἀκόμα στὴ ζωή...

Μάλιστα ξέρεи ὅτι δὲν θὰ εἶναι οὔτε κἂν τραυματισμένος, γιατί θὰ εἶχε νοιώσει κι' αὐτὸς τὸν ἴδιο πόνο μ' ἐκεῖνον, τὴν ἴδια στιγμὴ τοῦ τραυματισμοῦ του.

Ὅσο γιὰ τὸν «Ἐμπορο τοῦ θανάτου» ποὺ ἦταν ἡ ἀρχικὴ αἰτία γιὰ τὴν ὁποία ὁ θρυλικὸς μασκοφόρος Ἐκδικητὴς ἔχει ξεκινήσει κι' ἔχει φτάσει στὴν παρθένα ζούγκλα τοῦ Μαύρου Κόρακα, δὲν τὸν ἀπασχολεῖ πιά καθόλου, γιατί προχωρώντας ἔχει δῆ τὰ ἴχνη τοῦ μακελλιοῦ στὴ σκηνὴ ἐκεῖνου τοῦ παλιανθρώπου, ποὺ τὸν ἔσφαξαν μαζὶ μὲ ὅλους τοὺς συμμορίτες του οἱ πρῶην σκλάβοι του, οἱ βασανισμένοι μαῦροι ἀχθοφόροι του.

Ὁ Ζορρό δὲν μπόρεσε νὰ καταλάβῃ πὼς ἔγινε αὐτὸ τὸ μακελλιό...

Γνώρισε ὅμως στὸ πρόσωπο τοῦ ἀπαίσιου νεκροῦ κακούργου τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἀποκαλοῦσαν στὴν περιοχὴ Ἐμπορο τοῦ θανάτου καὶ αὐτὸ τοῦ ἔφτασε γιὰ νὰ καταλάβῃ ὅτι βρῆκε τὴ δίκαιη τιμωρία του.

Ἔτσι τώρα ἔχει ρίξει ὅλο του τὸ ἐνδιαφέρον στὴ σωτη-

ρία του αδερφού του, που πιστεύει ακράδαντα, ότι για να μην έχει εμφανιστή ακόμα, θα βρίσκεται σε φοβερό κίνδυνο.

Αρπάζει λοιπόν, για να μην πολυλογούμε, τον άνεκδιήγητο νάνο από τον γιακά και τον τραντάζει, μη αφήνοντάς τον να... εκτελέσει το σχέδιό του και να λιποθυμίσει.

— Μπρός!, του φωνάζει. Λέγε!...

— Τί να πω; ψελλίζει εκείνος μισοκακόμοιρα. Θες να σου πω την ιστορία της χήνας που έκανε χρυσά αυγά;

— Όχι, να μου πής άμεσα που είδες για τελευταία φορά τον Έλ Ρέϋ, γιατί θα σε πετάξω από το έλικόπτερο κάτω!

— Τρελλάθηκες, καλέ; θα σκοτωθώ!

— Καλά που το κατάλαβες!... Κάνε λοιπόν γρήγορα, γιατί πρώτη φορά είμαι τόσο πολύ θυμωμένος μαζί σου!

— Δέν... δέν περιμένουμε λιγάκι μήπως σου περάση;

Ο Ζορρό όμως έχει πολύ άγριέψει και για να τρομοκραήσει τον Πάντσο Γίγαντα —που δέν θέλει και πολύ για να φοβηθή όσο χρειάζεται— τον αρπάζει έτσι όπως τον κρατήση τον Πάντσο Γίγαντα τον σηκώνει σαν κούκλα, πλησιάζοντάς τον προς το άνοιχτο τμήμα του κουδουκλίου του Μαύρου Πουλιού.

Ο Πάντσο ξεφωνίζει τρελός από την τρομάρα του:

Πέφτει ένας μασκοφόρος γίγαντας!...

— "Άσε τὶς πλάκες, ψηλέ, καὶ τὸ σακκάκι ἔχει ἀρχίσει νὰ ξηλώνεται! "Αν πέσω κάτω δὲν θὰ σοῦ ξαναμιλήσω ποτέ!...

Ἄς Ζορρό μ' ὅλο τὸν θυμό του παρὰ λίγο νὰ σκάση στὰ γέλια, ὅποτε δὲν θὰ ξεμπέρδευε ποτέ μὲ τὸν διαβολεμένο νάνο.

Ὅμως καταφέρνει καὶ συγκρατεῖται μὲ τὸ ζόρι καὶ ὅταν ξαναμιλά, ἡ φωνή του εἶναι καὶ πάλι γεμάτη ἀγριάδα.

— Στὸ τρία σ' ἀφήνω!...
Ἔνα!... Δύο!...

— Ἐκεῖ πέρα εἶναι!, οὐρλιάζει ὁ Πάντσο κάτασπρὸς σὰν χαρτὶ ἀπὸ τὴν τρομάρα του.

— Ποῦ ἐκεῖ πέρα;

— Πίσω ἀπ' τὰ σύννεφα! Στό... ὑπόγειο!

Ὁ μασκοφόρος Τιμωρὸς τὸν κυττάζει κατάπληκτος.

— Ποιό ὑπόγειο; μουρμουρίζει χωρὶς νὰ καταλαβαίνει. Ποιὰ σύννεφα;

— Νά: Ἐκεῖνα ἐκεῖ κάτω! Καὶ τοῦ δείχνει μιὰ ἑκτασι καλυμμένη ἀπὸ ὕδρατμούς πού δὲν σ' ἀφήνουν νὰ δῆς τίποτ' ἄλλο.

Ὁ Ζορρό λέει σαστισμένος:

— Σ' ἐκείνη τὴν ὁμίχλη;

— Ὁμίχλη τὴ λές τώρα πού εἶσαι ἀπὸ πάνω!, στριγγλίζει ὁ νάνος μὲ κομμένη τὴ χολή. Ὅταν ὅμως εἶσαι ἀπὸ κάτω, τότε βλέπεις πὼς εἶναι σύννεφα! Ἀλλὰ τί καταλαβαίνει; Μὲ βάζεις καμμιὰ φορὰ μέσα στὸ ἐλικόπτερο; Δὲν ἀκούς τὴ... ραφὴ πού τρίζει;

Θὰ σοῦ μείνει τὸ σακκάκι στὸ χέρι καὶ τί νὰ τὸ κάνης ὅταν δὲν εἶμ' ἐγὼ γιὰ νὰ τὸ φορέσω;

Ὁ μασκοφόρος Ἐκδικητὴς φέρνει πραγματικὰ στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σκάφους τὸν Πάντσο ἀλλὰ ἐξακολουθεῖ νὰ τὸν κυττάζει μὲ τρομερὴ ἔκπληξι.

— Λές ὅτι πρέπει νὰ κατέβουμε κάτω ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ὕδρατμούς; μουρμουρίζει στὸ τέλος, προσπαθώντας νὰ χωνέψῃ αὐτὸ τὸ ἀνήκουστο πρᾶγμα.

Ὁ Πάντσο γουρλώνει τὰ ἤδη γουρλωμένα ματάκια του ἄλλο τόσο.

— Ὁχι!, τσιρίζει στρίγγλικά. Ἐγὼ ἴσα - ἴσα σοῦ λέω ὅτι δὲν πρέπει νὰ κατέβουμε καὶ ὅτι πρέπει νὰ γυρίσομε στὴν Κάζα ντὲς Ὁμπρες νὰ πάρουμε κανένα τσαΐ. Ἐσύ ἐπιμένεις νὰ πᾶς ἐκεῖ πού ἔφαγε ὁ κροκόδειλος τὸν ἄλλο ξυλάρη!

— Καὶ ὑπάρχει τίποτα κάτω ἀπὸ κείνους τοὺς ὕδρατμούς;

— Ὑπάρχει καὶ παραῦπάρχει! Ὑπάρχει μιὰ μεγάλη κοιλάδα κι' ἓνα μεγάλο ἡφαίστειο κι' ἓνα μεγάλο δάσος κι' ἓνα μεγάλο ποτάμι καὶ μιὰ μεγάλη λίμνη καὶ κάτι μεγάλα τέρατα καὶ κάτι πάρα πολὺ μεγάλα... σκουλήκια, πού μασήσανε τὰ λάστιχα ἀπὸ τὶς ρόδες μας, σὰν νὰ ἦταν ἀπό... κρέμα σαντιγύ! Γύρισέ με ἐμένα σπῖτι καὶ μετὰ ἐσύ πήγαινε νὰ κάνης τὸ κέφι σου!

Τὰ χεῖλια τοῦ Ζορρό σφίγ-

γονται αποφασιστικά και σφίγγονται και οι γροθιές του πάνω στο «στίκ».

— Δεν έχω καιρό!, μουρμουρίζει. Ίσως είναι κιόλας πολύ αργά! Ύστερα, πρέπει να μου δείξεις το μέρος ακριβώς που έχασες τον Έλ Ρέϋ.

— Δεν τον έχασα καθόλου εγώ!, τσιρίζει άπαρηγόρητος ο καυμένος ο Πάντσο Γίγαντας. Σου είπα και σου ξαναείπα πώς τον έφαγε ένας τόσοσος κροκοδείλαρος! Να καταλαβαίνουμε τί λέμε! Δεν είμαστε παιδάκια.

Άλλα ο Ζορρό της Ζούγκλας έχει βάλει κιόλας πλώρη προς το πεδίο εκείνο που καλύπτεται από τους μυστηριώδεις ύδρατμούς, που είναι στην πραγματικότητα τα σύννερα που σκεπάζουν τη Χαμένη Γη...

— Άς ελπίσουμε μόνο ότι θα τον προλάβωμε ζωντανόν!, μουρμουρίζει για τελευταία φορά ο μασκοφόρος Έκδικητής. Διαφορετικά... Διαφορετικά μπορεί να σε πάρω κι' εσένα στον λαιμό μου, φτωχέ μου Πάντσο!

— Τί έκανε λέει!, τσιρίζει εκείνος άφανισμένος από την τρομάρα του. Δεν θέλω ν'άρθω μαζί σου! Παραιτούμαι! Χάνω και τη σύνταξη! Άφησέ με εδώ!

— Άκουσε, Πάντσο:, του λέει διακόπτοντάς του ο Ζορρό. Άν με δής απότομα να παρατάω το «στίκ» και να πέφτω αναίσθητος, όποια ώρα και νάναι αυτή, πάρε το έσ' στα χέρια σου και όδήγη

σε πάλι το έλικόπτερο στην Κάζα ντές Όμπρες, γιατί αυτό θα πη πώς δεν υπάρχει πια λόγος να μένουμε εδώ πέρα!

Ο γενναίος άντρας επίτηδες έχει πη στον φοβητσιάρη σύντροφό του ότι μπορεί να πέση αναίσθητος και όχι νεκρός, για να μην τον τρομάξη ακόμα περισσότερο.

Ο Πάντσο ψελλίζει μέσ' απ' τα δόντια του:

— Όχι! Δεν θα το πάω στην Κάζα ντές Όμπρες, παρ'α θα πάω να κάνω παρέα... στα σκουλήκια! Για τρελλό με πέρασες;

— Να μη φοβηθής αν με δής να πέφτω αναίσθητος και να μην τα χάσης καθόλου!

— Άστείο πράγμα! Γιατί; Ξαναφοβήθηκα κι' άλλοτε;

Άλλα ο Ζορρό δεν έχει καιρό να του άπαντήσει.

Το Μαύρο Πουλί έχει χαμηλώσει πάρα πολύ.

Άρχίζει να χώνεται μέσα σ' εκείνο το μυστηριώδες πεδίο των ύδρατμών και ο άτρόμητος πιλότος του το πηγαινει πάρα πολύ σιγά.

Δεν μπορεί να έχη άπόλυτη έμπιστοσύνη στα λεγόμενα του Πάντσο Γίγαντα και φοβάται μήπως φτάσουν άξαφνα στη γη και τρακάρουν.

Με την ταχύτητα που πηγαινουν και να γίνη αυτό, δεν πρόκειται να πάθουν τίποτα, παρ'α θα είναι σαν μι'α κανονική προσγείωση.

Άλλα το έλικόπτερο δεν άγγίζει πουθενά.

Κατεβαίνουν όλοένα... Βυ-

θίζονται μέσα στους ύδρατμούς... Δεν βλέπουν τίποτ' άλλο απ' αυτούς ολόγυρά τους.

Ο μασκοφόρος Έκδικητής αρχίζει να βεβαιώνεται ότι ο κωμικός βοηθός του έχει αυτή τη φορά δίκιο και ότι δεν είδε καμμιὰ παραμυθένια χώρα στον ύπνο του.

Μάλιστα και τὰ τελευταία ίχνη τῶν ἀμφιβολιῶν του, δὲν ἀργοῦν νὰ ἐξατμισθοῦν κι' αὐτά.

Τὸ σκάφος βγαίνει ἄξαφνα ἀπὸ τοὺς ὑδρατμούς.

Ο Ζορρό βλέπει μὲ τὰ μάτια του ὅτι πρόκειται γιὰ πραγματικὰ σύννεφα ποὺ σκεπάζουν μιὰ ολόκληρη χώρα, ποὺ ὀργιάζει ἀπὸ βλάβησι.

Ο ΚΥΚΛΟΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΠΗΧΤΟ σκοτάδι ἐπικρατεῖ ἀκόμα μέσα στὴ σπηλιά, ποὺ πρὶν λίγο ἦταν ἡ φυλακὴ τῶν ἀνθρώπων τοῦ νόμου...

Ὡστόσο ἔξω ἔχει ἀρχίσει νὰ ξημερώνη...

Εἶναι ἡ στιγμή ποὺ ὁ λευκὸς γίγας τῆς ζούγκλας, ὁ θρυλικὸς Ἔλ Ρέϋ, ἔχει σπάσει τὶς ἀλυσίδες καὶ τοῦ τελευταίου αἰχμαλώτου ἀστυνομικοῦ, ποὺ εἶναι ὁ διοικητὴς τῆς περιοχῆς, σενιὸρ Γκονζάλες.

Ἡ φοβερώτερη νύχτα ἀγωνίας ὅλων αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων ἔχει περάσει πιά, χωρὶς

εὐτυχῶς, κανένα δυσάρεστο ἀπρόοπτο.

Καὶ τώρα ποὺ εἶναι ὅλοι ἐλεύθεροι, δὲν ὑπάρχει πιά καμμιὰ ἀγωνία!

Τώρα ποὺ ξέρουν ὅτι μποροῦν ὅπωςδήποτε νὰ ἀγωνιστοῦν, γιὰτὶ δὲν εἶναι δεμένα τὰ χέρια τους, νοιώθουν μιὰ ἄγρια χαρὰ ὅλοι νὰ φουσκώνῃ στὰ στήθια τους.

Ἡ μανία τῆς ἐκδικήσεως ποὺ καίει μέσα τους γιὰ τὰ ὅσα βάσανα πέρασαν, εἶναι τρομακτική.

Ἄν ἔβλεπε αὐτὴ τὴ στιγμή τὰ μάτια τους μόνο ὁ τρομερὸς κακοῦργος ποὺ τοὺς ἔχει βασανίσει, θὰ ἔνοιωθε ἓνα κρύο ρίγος τρόμου νὰ κατρακυλᾷ στὴ ραχοκοκκαλιά του.

Ὡστόσο εἶναι ὅλοι τους ψύχραιμοι καὶ πειθαρχικοί.

Καταλαβαίνουν ὅτι ὁ σενιὸρ Γκονζάλες, ὁ Περὲθ καὶ ὁ Ἔλ Ρέϋ, μποροῦν νὰ ξέρουν πολὺ καλύτερα απ' αὐτοὺς τί εἶναι τὸ καλύτερο νὰ κάνουν γιὰ τὴν περίστασι καὶ τί εἶναι τὸ λιγώτερο ἐπικίνδυνο.

Κι' ὁ σενιὸρ Γκονζάλες μὲ τὴ σειρὰ του, ποὺ ὅπως ἤδη ἔχει ἀποδείξει, εἶναι ἓνας δίκαιος καὶ μεγαλόψυχος ἄνθρωπος καὶ ἔχει ἀπεριόριστες διοικητικὲς ικανότητες, καταλαβαίνει ὅτι ἐκεῖνος ποὺ πρέπει νὰ πάρῃ στὰ χέρια του αὐτὴ τὴ στιγμή τὴν ἀρχηγία τῶν ἐπιχειρήσεων, γιὰ νὰ ἀντιμετωπίσῃ ἓναν φοβερὸ κακοῦργο σὰν αὐτὸν ποὺ τὸν εἶχε αἰχμαλωτίσει, εἶχε πάρει τὴ θέσι του καὶ δὲν εἶχε διστάσει νὰ παρουσιαστῇ στὸ

“Ελ Χόκλο μὲ τ’ ὄνομά του, γιὰ νὰ παγιδεύσῃ ὁλόκληρο τὸ ἀστυνομικὸ ἀπόσπασμα, δὲν εἶναι οὔτε αὐτὸς οὔτε ὁ Περὲθ, ἀλλὰ ὁ γιγαντόσωμος βασιλιάς τῆς ζούγκλας ὁ “Ελ Ρέϋ.

Ὁ χοντρο - Περὲθ, βέβαια, πάει νὰ σκάσῃ ἀπὸ τὸ κακό του, ὅταν ἀκούει αὐτὴ τὴν ἀπόφασιν τοῦ διοικητοῦ του, ἀλλὰ ὁ Γκονζάλες δὲν μπορεῖ αὐτὴ τὴ στιγμὴ νὰ σκεφθῇ τὸν ὑφιστάμενό του, γιὰτὶ πρόκειται γιὰ τὴ ζωὴ τόσων ἀνδρῶν του καὶ νοιώθει τὴν ὑποχρέωσιν νὰ κάνῃ γι’ αὐτοὺς ὅ,τι νομίζει ὅτι εἶναι προτιμώτερο καὶ συμφερότερο.

Ἔτσι χωρὶς πολλὰς κουβέντες ὁ “Ελ Ρέϋ μπαίνει ἀρχηγὸς τῆς ομάδος καὶ καταστρώνει τὸ σχέδιό του, νοιώθοντας βαθειὰ μέσα του ἕναν ἀπερραντο θαυμασμό γι’ αὐτὸν τὸν ὑπέροχο ἄνθρωπο ποὺ διοικεῖ τὴν ἀστυνομία τοῦ Μανάους.

Κάτω ἀπὸ τὶς ὁδηγίες του, ὁ ἴδιος καὶ ἄλλοι πέντε καλὰ ἐξάσκημένοι ἄντρες τοῦ ἀποσπάσματος, περνοῦν τὸν βράχο ποὺ χωρίζει τὴ σπηλιά ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ τῆς μέρος ποὺ ὁδηγεῖ στὰ ὄρυχεῖα.

Ἐκεῖ ἀπ’ ἐξω θὰ εἶναι ἀσφαλῶς οἱ φρουροὶ τῶν κακούργων.

Πρέπει λοιπὸν νὰ τοὺς αἰφνιδιάσουν καὶ αὐτὸ θὰ γίνῃ μὲ ἕνα ὠρισμένο σχέδιον καὶ ἀναλόγως μὲ τὸν ἀριθμὸ αὐτῶν τῶν φρουρῶν.

Ὁ “Ελ Ρέϋ πηγαίνει μπροστά,

Γλυστράει ἀθόρυβα σὰν ἴσκιος στὰ βράχια καὶ βρίσκεται ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιά.

Στέκεται στὴ θέσιν τοῦ καὶ κρουφοκυττάζει.

Στὸν ὀρίζοντα ἔχουν ἀρχίσει νὰ σκάνε οἱ πρῶτες ἀνταύγειες τῆς αὐγῆς καὶ αὐτὸ τοῦ ἐπιτρέπει νὰ διακρίνῃ μερ καὶ μέτρα μακρυὰ του μέσα στὸ μισοσκόταδο.

Βλέπει μὲ εὐχαρίστησιν πὼς μόνο δυὸ ἑνοπλοὶ φρουροὶ στέκουν ἐκεῖ ἀπ’ ἐξω γιὰ νὰ φυλᾶνε τὴν ἔξοδο.

Κι’ αὐτοὶ ὅμως ἀκόμα εἶναι βαρεῖα κοιμισμένοι.

Ἡ βεβαιότης πὼς δὲν ἔχουν τίποτα νὰ φοβηθοῦν ἀπὸ τοὺς ἀλυσσοδεμένους αἰχμαλώτους των καὶ ἡ βεβαιότης ἐπίσης ὅτι μέσα σ’ αὐτὴ τὴ χαμένη κι’ ἔρημη ἀπὸ ἄλλους ἀνθρώπους κοιλάδα, δὲν μποροῦν νὰ περιμένουν ξαφνικὰ καὶ δυσάρεστες ἐπισκέψεις, τοὺς ἔχουν κάνει νὰ πιστεύουν ὅτι ἐντελῶς ἄδικα κάθονται νὰ φυλᾶνε ἐκεῖνα τὰ βράχια καὶ πὼς δὲν ἔχουν νὰ χάσουν τίποτα παίρνοντας ἕναν ὕπνον...

Καὶ ὅμως, νὰ ποὺ κινδυνεύουν νὰ χάσουν τὴ ζωὴ τους, γιὰτὶ ἀσφαλῶς δὲν πρόκειται νὰ γλυτώσουν τὴν κρεμάλα ἂν πέσουν στὰ χέρια τῆς Δικαιοσύνης.

Ὁ “Ελ Ρέϋ μὲ νοήματα δίνει στοὺς πέντε ἄνδρες ποὺ τὸν ἀκολουθοῦν νὰ καταλάβουν ὅτι πρέπει νὰ τὸν πλησιάσουν καὶ ὅταν αὐτὸ γίνεται, τοὺς ἐξηγεῖ ψιθυριστὰ ὅτι οἱ δυὸ ἐκεῖνοι φρουροί, δὲν πρέπει νὰ θγάλουν λέξι ἀπὸ τὸ

στόμα τους ξυπνώντας, για να μην είδοποιηθούν και οι άλλοι που ασφαλώς θα βρίσκονται κάπου κοντά.

Τόν έναν τον αναλαμβάνει αυτός μόνος του και οι άλλοι πέντε είναι περισσότεροι από άρκετοί για τον δεύτερο...

Ίκάνουν μερικά βήματα έρποντας προς το μέρος των συμμοριτών.

Φαίνεται ότι και οι προφυλάξεις που παίρνουν είναι πολλές, γιατί εκείνοι δεν δείχνουν καμμιὰ διάθεσι να ξυπνήσουν...

Ο Έλ Ρέϋ δίνει τέλος το σύνθημα με μιὰ κίνησι του χεριού του κι' ό ίδιος πηδάει μ' ένα τεράστιο άλμα δίπλα στον έναν από τους κοιμισμένους.

Εκείνος δεν προλαβαίνει να κουνηθή καν από τη θέσι του...

Δεν προλαβαίνει ούτε να ξυπνήση από τον ένα ύπνο του, πριν βρεθή στον άλλον.

Το τρομερό χέρι του άρχοντα της ζούγκλας πέφτει βαρύν επάνω στο κεφάλι του που τρίζει επικίνδυνα...

Γέρνει από το άλλο πλάϊ από κείνο που ήταν ως τώρα μ' ένα παράξενο τίναγμα του κορμιού του και συνεχίζει... το ροχαλητό του!

Όσο για τον δεύτερο κακοποιό, ούτε αυτός έχει περάσει καλύτερα από την επίσκεψι των άλλων πέντε άστυφυλάκων, που τα κομμάτια από τις αλυσίδες που κρατούν στα χέρια τους, πέφτουν αλύπητα επάνω στο κεφάλι του...

Μ' ένα άνεπαίσθητο βογγητό, κατρακυλάει πάνω στα βράχια και τα μάτια του γλαρώνουν!...

Οι άστυφύλακες σ' ένα καινούργιο νόημα του Έλ Ρέϋ, παίρνουν τα όπλα των δυο ανείσθητων κακούργων.

Αυτοί οι δυο μένουν εκεί έξω με τα όπλα στα χέρια και οι υπόλοιποι μαζί με τον Έλ Ρέϋ ξαναγυρίζουν στη σπηλιά.

Εκεί ό γίγαντας των παρθένων δασών αναφέρει στον σενιόρ Γκονζάλες όλα όσα έγιναν.

Του λέει ότι αν θέλουν να δραπετεύσουν αυτή τη στιγμή, είναι τελείως ελεύθεροι να απομακρυνθούν.

Μα ό διοικητής της άστυνομίας του Μανάους έχει άλλη γνώμη.

Δεν μπορούν να φύγουν και ν' αφήσουν εκείνον τον άπαίσιο κακούργο να πάη όπου θέλει ανενόχλητος, μ' έναν όλόκληρο θησαυρό από διαμάντια, για να συνεχίση τα κακουργήματά του σ' έναν άλλον τόπο.

Σαν άστυνομικοί είναι ύποχρεωμένοι όχι να δραπετεύσουν αλλά να συλλάβουν τους συμμορίτες!

Το ότι είναι άοπλοι αυτοί, ενώ οι κακούργοι όπλισμένοι σαν άστακοί, αυτό είναι λεπτομέρεια.

Πρέπει με κάθε τρόπο να την παρακάμψουν.

Εξ άλλου κανείς δεν έχει αντίρρησι και κανείς δεν φοβάται τη μάχη.

‘Η εκδίκησις αὐτὴ τὴν ὥρα εἶναι μεγαλύτερη ἐπιθυμία ὅλων...

‘Ο Ἔλ Ρέϋ ἀρχίζει νὰ ἐξηγή μὲ γρήγορες φράσεις τὸ σχέδιο μάχης ποὺ θ’ ἀκολουθήσουν.

Δὲν προλαβαίνει ὅμως νὰ προχωρήσῃ...

‘Απ’ ἔξω ἀκούγονται ἄξανα πυροβολισμοὶ καὶ ἄγριες φωνές!

Οἱ συμμορίτες ἔρχονταν τὴν ἴδια στιγμὴ γιὰ νὰ σηκώσουν τοὺς ἀστυφύλακες ἀπὸ τὴ φυλακὴ τους καὶ νὰ τοὺς ὀδηγήσουν στὸ ὄρυχεῖο...

Οἱ ἀστυνομικοὶ φρουροὶ τοὺς πυροβόλησαν γιὰ νὰ τοὺς σταματήσουν καὶ γιὰ νὰ εἰδοποιήσουν συγχρόνως τοὺς ἄλλους μέσα στὴ σπηλιὰ γιὰ τὸ γεγονός.

— Νὰ πάρ’ ἡ ὀργή!, μου γρίζει ὁ χοντρο - Περὲθ μανιασμένος. Αὐτὸ τὸ τέρας θιάζεται νὰ γεμίσῃ τὶς τσέπες του μὲ διαμάντια καὶ ἤθελε νὰ μᾶς βάλῃ νὰ πιάσουμε δουλειὰ ἀπὸ τὰ χαράματα! Ἐμπρὸς λοιπόν!... Ἄς τοῦ δώσωμε ἓνα μάθημα!... Μ’ αὐτὲς ἐδῶ τὶς ἀλυσίδες ποὺ κρατᾶμε στὰ χέρια μας, θὰ τοὺς διαλύσωμε!

Κάνει κιόλας νὰ ὀρμήσῃ μπροστὰ ἀλλὰ ὁ Ἔλ Ρέϋ προλαβαίνει καὶ τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ χέρι.

— Ἄν θέλωμε νὰ πολεμήσωμε καὶ νὰ χάσωμε τὴ ζωὴ μας, εἶμαι σύμφωνος μαζί σου, σεμιὸρ Περὲθ!, λέει γρήγορα καὶ ἀποφασιστικά. Μὰ θὰ θερίσουν τοὺς ἄντρες σας

μὲ τὰ ντουφέκια καὶ τὰ αὐτόματα τους!... Δὲν μπορούμε νὰ τὰ βγάλουμε πέρα μὲ τὰ χέρια!...

‘Ο Περὲθ τὸν κυττάζει σὰν ἀπόπληκτος.

Δὲν ἔχει ἀκόμα καταφέρει νὰ χωνέσῃ καλὰ - καλὰ, πῶς εἶναι δυνατὸν αὐτός, ὁ Ἔλ Ρέϋ, ποὺ ἔπρεπε νὰ τὸν ἔχῃ μαγκωμένον ἀπὸ τὸν γιᾶκά, νὰ τοῦ πηγαίνει καὶ κόντρα καὶ νὰ θέλῃ νὰ τοῦ ἐπιβάλλῃ τὴ γνώμη του, ὅσον ἀφορᾷ τὴ μάχη ποὺ θὰ δώσουν οἱ «ἀστυφύλακές του»!

Ἄλλὰ ὁ σεμιὸρ Γκονζάλες ποὺ καταλαβαίνει τὴν ψυχολογία τοῦ Περὲθ ἐπεμβαίνει.

— Πρέπει νὰ σώσωμε τοὺς ἄντρες μας πρὶν ἀπ’ ὅλα!, λέει ἀποφασιστικά καὶ αὐστηρά. Τί νομίζεις πῶς πρέπει νὰ κάνωμε, Ἔλ Ρέϋ;

— Νὰ ὑποχωρήσωμε!, ἀποκρίνεται ἀδίστακτα ὁ γίγαντας. Δὲν μπορούμε πιά νὰ ἔχομε ἀπαίτησι νὰ τοὺς συλλάβωμε, τώρα ποὺ ξύπνησαν καὶ ποὺ κρατοῦν στὰ χέρια τους ταχυβόλα ὅπλα!... Θὰ μᾶς θερίσουν!

— Καὶ ἂν ὑποχωρήσωμε;

— Θὰ τοὺς κρατήσουμε σὲ ἀπόστασι μὲ ὅσα ὅπλα ἔχομε! Ἔστω κι’ ἓνα καὶ δυό! Ἡ χαράδρα εἶναι πολὺ στενὴ καὶ αὐτὸ μᾶς εὐνοεῖ!... Θὰ ὑποχωροῦμε καλυμμένοι πίσω ἀπ’ αὐτοὺς ποὺ θάχουν τὰ ὅπλα... Κι’ ὅποιος ἀπ’ αὐτοὺς πέφτει, κάποιος ἄλλος θὰ παίρνῃ τὸ ὅπλο του!... Εἶναι ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ σω-

θοῦν ὅσο τὸ δυνατόν περισσό-
τεροι!

— Αὐτὸ θὰ γίνη!, λέει χω-
ρὶς δισταγμὸ ὁ σενιὸρ Γκον-
ζάλες. Εἶναι τὸ πιὸ λογικό!...
Ἐμπρός!

Ἡ ἀπόφασις ἔχει παρθῇ
ἀπὸ τὸν ἀληθινὸ ἀρχηγό.

Κανεὶς πιά δὲν μπορεῖ νὰ
φέρῃ ἀντίρρηση.

Οἱ ἀστυνομικοὶ μὲ ἐπικεφα-
λῆς τοὺς Ἔλ Ρέϋ, Περὲθ καὶ
Γκονζάλες, ὁρμοῦν ἔξω ἀπὸ τὴ
σπηλιά.

Εἶναι ἡ στιγμή πού ὁ ἓνας
ἀπὸ τοὺς δυὸ ἀστυφύλακες
πού ἔχουν καθηλώσει μὲ τὰ
ντουφέκια τοὺς συμμορίτες
στ' ἀπέναντι βράχια, πέφτει
μὲ τὸ κεφάλι σπασμένο...

Ἐκεῖ ἀντίκριν τοὺς ἔχουν
μαζευτῇ ὅλοι μαζὶ οἱ κακούρ-
γοι καὶ μιὰ βροχὴ ἀληθινὴ ἀ-
πὸ σφαῖρες ξεφτάει τὶς κορυ-
φές τῶν βράχων, πού καλύ-
πτουν τοὺς ἀνθρώπους τοῦ
Νόμου.

Ὁ Περὲθ λυσσασμένος ὁρ-
μάει καὶ παίρνει τὸ ντουφέκι
τοῦ νεκροῦ ἀστυφύλακα καὶ τὸ
γυρίζει ἐναντίον τῶν κακούρ-
γων.

Τὸ δάχτυλό του πατάει
τρεῖς φορές τὴ σκανδάλη καὶ
ἰσάριθμες βροντάει τὸ ὄπλο
στήν... ἀκλόνητη ἀγκυλιά του.

Δυὸ συμμορίτες πού μόλις
φαίνονται πίσω ἀπ' τὰ βρά-
χια, πέφτουν ἀνάσκελα οὐρ-
λιάζοντας καὶ βλαστημῶντας.

Ὁ Περὲθ εἶναι τρομερὸς
σκοπευτής, ὅπως ἔχουμε πῆ
καὶ ἄλλοτε.

Μόνο πού δὲν εἶναι δυνατόν
νὰ συνεχίσῃ νὰ βάλλῃ.

Βροχὴ σκάνε τὰ βόλια στήν
κορυφὴ τοῦ βράχου του καὶ
δὲν τοῦ ἐπιτρέπουν νὰ ξεμυ-
τίσῃ, γιατί θὰ πέσῃ ἀμέσως
νεκρός.

— Ὑποχώρησι!, διατάζει
ὁ Ἔλ Ρέϋ μὲ κοφτὴ φωνή.

Ὁ χοντρο - ἀστυνόμος μὲ
μιὰ γρήγορη κίνησι μαζεύει
τὴ φυσιγγιοθήκη τοῦ νεκροῦ
συμμορίτη καὶ σέρνεται πρὸς
τὰ πίσω ὑπακούοντας!

Οἱ ἀστυφύλακες ἀρχίζουν
νὰ ὑποχωροῦν ἀπὸ βράχο σὲ
βράχο, πυροβολῶντας κιόλας
συνεχῶς τοὺς συμμορίτες.

Αὐτοὶ οἱ τελευταῖοι τοὺς
ἀκολουθοῦν, πυροβολῶντας μὲ
μανία τοὺς ἐχθρούς τους.

Μὰ ὅσο κι' ἂν ὑπερέχουν ἀ-
φάνταστα σὲ δύναμι πυρός,
οἱ ἄλλοι εἶναι καλὰ καλυμμέ-
νοι καὶ δὲν μποροῦν νὰ τοὺς
βροῦν οἱ σφαῖρες τους.

Τὸ ἴδιο γίνεται κι' ἀπὸ τὴν
ἄλλῃ μεριά.

Ἔτσι ἡ μάχη συνεχίζεται
ὅλο καὶ μὲ περισσότερὴ μα-
νία ἀλλά... χωρὶς θύματα,
τουλάχιστον πρὸς τὸ παρόν...

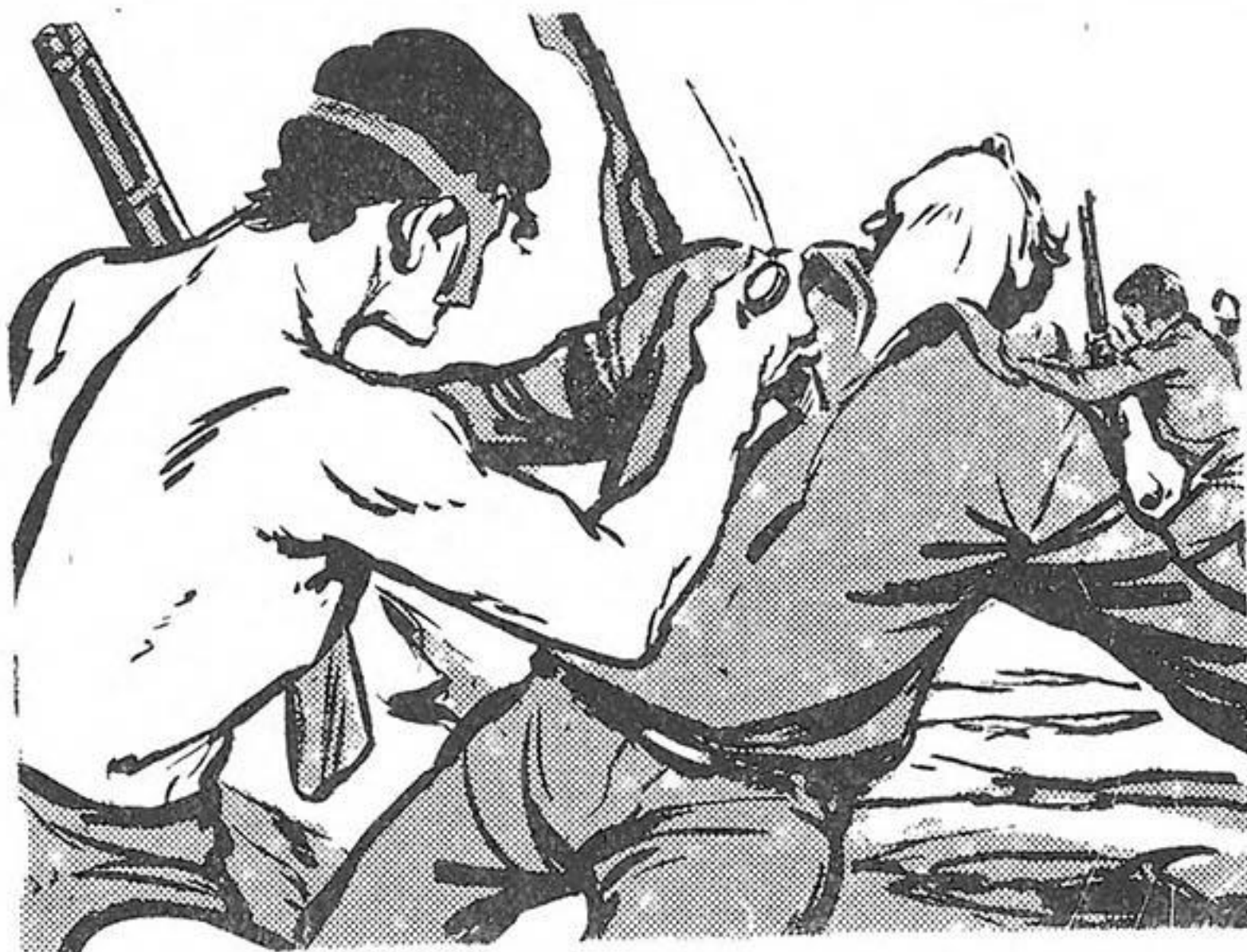
Οἱ ἀστυνομικοὶ ὀπισθοχω-
ροῦν ὁλοένα πρὸς τὸ πίσω μέ-
ρος τῆς στενῆς χαράδρας, πού
ὁδηγεῖ στὸ ἠφαίστειο...

Μὰ ξαφνικὰ καταλαβαίνουν
ὅτι δὲν θὰ μπορέσουν νὰ φτά-
σουν ποτὲ ὡς ἐκεῖ...

Τὰ πυρομαχικὰ τὰ δικά
τους ἦταν ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ἐλά-
χιστα, ἀφοῦ δὲν ἦταν παρὰ οἱ
σφαῖρες πού εἶχαν ἐπάνω τους
οἱ δυὸ φρουροὶ τους...

Σὲ λίγο δὲν τοὺς ἔχει μεί-
νει πιά καμμιά σφαῖρα!

Οἱ συμμορίτες διστάζουν

Βυθίζεται ως τη λαβή τὸ μαχαίρι του στὴν καρδιά τοῦ κακούργου

ἀκόμα νὰ θγοῦν καὶ νὰ τοὺς κυνηγήσουν, ὅσο κι' ἂν ἐκεῖνοι ὑποχωροῦν συνεχῶς, γιατί φοβῶνται μήπως πρόκειται γιὰ παγίδα καὶ ἂν ἔξαφνα πεταχτοῦν ἀκάλυπτοι, τοὺς θερίσουν οἱ ἀντίπαλοί τους...

Ἀλλὰ πόσο θὰ κρατήσουν οἱ δισταγμοί τους; Ἀσφαλῶς ὄχι πολὺ... Στὸ τέλος θὰ καταλάβουν ὅτι πραγματικὰ τοὺς ἔχουν τελειώσει τὰ πυρομαχικά καὶ τότε θὰ ριχτοῦν ἐπάνω τους νὰ τοὺς κομματιάσουν ἢ... ἢ νὰ τοὺς γυρίσουν καὶ πάλι σ' ἐκεῖνο τὸ φοβερὸ ὄρυχεῖο καὶ νὰ τοὺς ξαναρίξουν σὰν σκλάβους, μετὶς ἀλυσίδες στὰ χέρια καὶ στὰ πόδια, στὴ σκληρὴ δου-

λειά, ποὺ θὰ τοὺς φέρη πάλι στὸν θάνατο, ἀργὰ ὅμως καὶ μαρτυρικὰ...

ἮΟχι!... Αὐτὸ ἰθὺς εἶναι πολὺ χειρότερο, τώρα ποὺ γνώρισαν ἔστω καὶ γιὰ λίγες στιγμὲς τὴ γλύκα τῆς ἐλευθερίας...

Ὅλοι τοὺς προτιμοῦν τὸν θάνατο...

Ἀλλὰ τὸ τέλος φαίνεται ὅτι —ὅποιο κι' ἂν εἶναι— πρόκειται ν' ἄρθῃ γρηγορώτερα ἀπ' ὅ,τι τὸ περιμένουν ὅλοι τους!...

Ξαφνικὰ ἀπὸ πίσω τοὺς ὅπως ὑποχωροῦν ἀντηχοῦν ἄλλοι πυροβολισμοὶ καὶ σφαῖρες σφυρίζουν σὰν θυμωμένες μέ-

λίσσες ἐπάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους...

Κατάφερε λοιπὸν ὁ ἀπαίσιος ἀρχικακούργος κι' ἔστειλε ἄλλους ἀνθρώπους του στὰ νῶτα τους;

Ὁ χαμός τους εἶναι ὀριστικός, γιατί βρίσκονται μέσα σ' ἓναν ἀμείλικτο κύκλο θανάτου...

ΤΟ ΜΟΙΡΑΙΟ ΤΕΛΟΣ

ΤΟΥΛΑΧΙΣΤΟΝ ἔτσι νομίζουν τὴν πρώτη στιγμή οἱ δυστυχισμένοι ἀστυφύλακες τοῦ Μανάους, γιατί ποῦ μπορούσαν ποτέ νὰ φανταστούν ὅτι ἦταν δυνατόν νὰ τοὺς ἔρθῃ ἀπρόβλεπτη βοήθεια σ' αὐτὸ τὸ τρομερὸ μέρος ποὺ δὲν γνωρίζει κανεὶς στὸν κόσμον τὴν ὑπαρξί του; Κι' ὅμως!...

Πρὶν προλάβουν νὰ καταλάβουν καλὰ - καλὰ περὶ τίνος πρόκειται, βλέπουν κάτι ὁλομαυρα κορμιὰ νὰ ξεπηδᾶνε πίσω ἀπὸ τὰ βράχια μὲ μιὰ ὀρμὴ τρομακτικὴ καὶ κρατῶντας αὐτόματα ὅπλα στὰ χέρια τους, νὰ ἐπιτίθενται ἐναντίον τῶν κακούργων ποὺ ἐτοιμάζονται νὰ ριχτοῦν ἐπάνω στοὺς ἀνθρώπους τοῦ Νόμου!

Κι' ἀνάμεσά τους — ἢ μάλλον πρώτη καὶ καλύτερη, ὁδηγώντας αὐτοὺς τοὺς ἐξαγριωμένους μαύρους στὴ μάχη κι' ἀνάμεσα στὶς σφαίρες καὶ στὸν θάνατο εἶναι μιὰ γυναῖκα!

Μιὰ γυναῖκα ποὺ τὸ πρόσω

πὸ τῆς ὁλόκληρο ἐκτὸς ἀπὸ τὰ μάτια, εἶναι σκεπασμένο μ' ἓνα πυκνὸ βέλο!...

Ἡ θρυλικὴ Νάγια!

Μέσα σὲ μιὰ στιγμή λοιπὸν ἡ κατάστασις ἀπὸ ἐκεῖ ποὺ ἦταν σίγουρη ὑπὲρ τῶν ληστῶν, ἔχει γυρίσει ἐναντίον τους, γιατί αὐτοὶ οἱ καινούργοι καὶ σχεδὸν ...οὐρανοκατέβατοι σύμμαχοι, πολεμοῦν μ' ἓναν ἀπίστευτο φανατισμό, ὁδηγημένοι ἀπὸ τὴν ὑπέροχη γυναῖκα.

Ἀλλὰ πῶς ὅμως βρέθηκεν ἡ Νάγια μὲ τὸ Βέλο κι' αὐτοὶ οἱ μαύροι πολεμιστὲς σ' αὐτὸ τὸ μέρος, τὴν κρίσιμη αὐτὴ ὥρα;

Δὲν εἶναι καθόλου δύσκολο νὰ ἐξηγηθῇ...

Ὅπως θὰ θυμᾶται ὁ ἀναγνώστης, ἡ κόρη τῆς ζούγκλας ἔσωσε ἀπὸ τὰ ἀπαίσια χέρια τοῦ «ἐμπόρου τοῦ θανάτου» καὶ τῶν συμμοριτῶν του, τοὺς δυστυχισμένους μαύρους σκλάβους, οἱ ὅποιοι τιμώρησαν ὅπως ἔπρεπε τοὺς λεukoὺς κακούργους...

Μετὰ ἀπ' αὐτὸ τὸρριξαν στὸν χορὸ καὶ στὸ τραγοῦδι γύρω ἀπὸ τὴ φωτιά, γιὰ νὰ γιορτάσουν τὴ νίκη τους.

Ἡ Νάγια μὲ τὸ Βέλο ὅμως εἶχε τελειώσει τὸ ἔργο τῆς καὶ ἔπρεπε νὰ φύγῃ ἀμέσως γιὰ νὰ συνεχίσῃ τὸν δρόμο τῆς...

Τὴν καλοῦσε τὸ καθήκον πρὸς τὸν πατέρα τῆς, ἀφοῦ ὅπως εἶναι γνωστὸν ἡ Νάγια εἶναι ἓνα καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπο μὲ τὴν πανέμορφη κόρη τοῦ Περέθ, τῆ Ροζίτα.

Πραγματικὰ ἡ κοπέλλα ση

κώθηκε να φύγει, ανησυχώντας τρομερά για τον άνθρωπο που την έφερε στον κόσμο.

Αλλά οί μαύροι σκλάβοι που τώρα ήταν ελεύθεροι άνθρωποι εξ αίτιας της, δεν την άφιναν με κανέναν τρόπο να φύγει!

Η ευγνωμοσύνη τους γι' αυτή την άγνωστη «θεά» της ζούγκλας που τους χάρισε τη ζωή και την ελευθερία, ήταν άπεριόριστη.

Φούσκνε μέσα στα στήθια του τα βασάνισμένα και τους έσπρωχνε αμείλικτα να κάνουν κι' εκείνοι κάτι για χάρι της, για να ξεπληρώσουν το ανεκτίμητο καλό που τους είχε κάνει.

Όλοι τους θάδιναν ευχαρίστως τη ζωή τους και την ψυχή τους ακόμα για τη Νάγια με το Βέλο!

Ο άρχηγος των μαύρων, ένας πανύψηλος πολεμιστής, δήλωσε πώς οί κίνδυνοι μέσα στη νύχτα και στην τρομερή αυτή περιοχή της ζούγκλας, ήταν τέτοιοι, που τον έκαναν να μην μπορή ν' αφήσει την κοπέλλα να ξεκινήσει μόνη της...

Θα την συνώδευαν όπου κι' αν π ήγαινε και δεν θα την άφιναν παρά μόνο σαν έβλεπαν με τα μάτια τους ότι δεν διέτρεχε πια κανέναν κίνδυνο...

Η ιδέα αυτή δεν φάνηκε άσχημη στην θρυλική κόρη της ζούγκλας.

Συλλογίστηκε σε μιὰ στιγμή πώς δεν μπορούσε να ξέρη τί κίνδυνοι άπειλούσαν τον αγαπημένο πατέρα της, που

είχε χαθή μ' ένα ολόκληρο άπόσπασμά, κάτω από μυστηριώδεις συνθήκες.

Οί μαύροι αυτοί φίλοι της, με τα τελειότατα ταχυδόλα όπλα των λευκών κακούργων που πήραν στην κατοχή τους, ήταν ή καλύτερη βοήθεια που θα μπορούσε να έλπίση σ' ένα τέτοιο μέρος.

Δέχτηκε λοιπόν χωρίς δυσκολία την πρότασι και μάλιστα μ' ευγνωμοσύνη.

Και άπ' την ίδια στιγμή ή γιορτή σταμάτησε και οί φωτιές σβύστηκαν.

Τα όπλα και τα πυρομαχικά μαζεύτηκαν και ή Νάγια μπήκε έπικεφαλής του «στρατού της», παίρνοντας για άλλη μιὰ φορά τον δρόμο που είχε περάσει το άπόσπασμα του πατέρα της, και που τον είχε διακόψει για να ελευθερώσει τους σκλάβους.

Δεν άργησαν να ξαναβρούν τα ίχνη των άστυνομικών.

Και δεν άργησαν να βρεθούν μπροστά στο φοβερό στόμιο του βουνού, που ανάμεσα άπό τις δυνατές αναθυμιάσεις του, οδηγούσε στον χαμένο κόσμο των άδαμάντορυχείων και των τεράτων...

Καθαρὰ πάλι μίλησαν τα ίχνη και δεν άφησαν άμφιβολία πώς οί άστυνομικοί είχαν κατέβει μέσα άπό κείνη την κόλασι...

Η Νάγια κατάλαβε στη στιγμή τον κίνδυνο άπό τις αναθυμιάσεις και έβαλε τους μαύρους να κόψουν κομμάτια άπό τα ήδη καταξεσχισμένα ρούχα τους και να θάλουν στη

μύτη τους, για να αναπνέουν όσο γινόταν λιγώτερο δηλητήριο...

Η κατάβασις άρχισε και ή άτρόμητη κοπέλλα πήγαινε όσο γινόταν γρηγορώτερα, καταλαβαίνοντας πώς όσο λιγώτερη ώρα έμεναν εκεί μέσα, τόσο καλύτερο θα ήταν.

Έτσι κατάφεραν να φτάσουν στη Χαμένη Γή, χωρίς να χάσουν τις αίσθήσεις τους, όπως είχαν πάθει οί άστυνομικοί, παρασυρμένοι από τον διαβολικό κακούργο που τους παρέσυρε στην παγίδα...

Φυσικά για να γίνουν όλ' αυτά, είχαν περάσει ολόκληρες ώρες, απ' τη στιγμή που ξεκίνησαν απ' τη ζούγκλα, ώσπου να βρεθούν σ' αυτό το τρομερό μέρος...

Χάραζε πιά και από μακριά άκουσαν πυροβολισμούς.

Έτσι ή Νάγια μπήκε έπι κεφαλής και όδηγημένη από τον θόρυβο της μάχης, όδήγησε τους μαύρους της στο μέρος της συμπλοκής...

Και όμως είδαμε έχει φτάσει ακριβώς στην κατάλληλη στιγμή!

Έκπληκτοι οί άστυφύλακες κι' ο "Ελ Ρέϋ κι' ο Περέθ κι' ο σενιόρ Γκονζάλες, βλέπουν το θαύμα εκείνης της γυναίκας κι' εκείνων τών μαύρων με τα χαρακωμένα από το μαστίγιο κορμιά, να ρίχνονται λυσσασμένα έναντίον τών κακούργων.

Οί τελευταίοι υποχωρούν κατατρομαγμένοι κάτω από τις βιαστικές διαταγές του αίμοδόρου άρχηγού των. Ένας

δυό πέφτουν θύρλιάζοντες.

Μά όπως φαίνεται αυτό είναι παγίδα!

Καθώς ή Νάγια προχωρεί πάντοτε πρώτη μ' ένα πιστόλι στο χέρι, τρείς ληστές πετάγονται άξαφνα πίσω απ' τα βράχια που είχαν μείνει κρυμμένοι και την άρπάζουν απ' τα μπράτσα. Τής παίρνουν άστραπιαία το πιστόλι και τα αυτόματά τους καρφώνονται στο στήθος της.

— Ένα βήμα ακόμα, θύρλιάζει κάποιος και αυτή ή γυναίκα θα πεθάνη!

Ο άπαίσιος και άνανδρος κακούργος που σκέφτηκε αυτόν τον σατανικό έκβιασμό, έχει ποντάρει με έπιτυχία που ούτε κι' ο ίδιος καλά - καλά δεν θα την περίμενε. Οί μαύροι κερώνουν! Κοκκαλώνουν στη θέσι τους σαν άγάλματα. Δεν τολμούν να κάνουν την παραμικρή κίνησι, από φόβο μην πάθι τίποτα ή Νάγια.

— Πετάντε τα όπλα!, θύρλιάζει θριαμβευτικά ο κακούργος.

Οί μαύροι πολεμιστές, όλοι άνεξαιρέτως, τα πετούν χωρίς τον παραμικρό δισταγμό.

Ο Περέθ ώρύεται με άπόγνωσι και άγανάκτησι:

— Ηλίθιοι! Τί κάνετ' εκεί; Για μιάν γυναίκα που καταζητείται θα σκοτωθούμε όλοι; Πάρτε τα όπλα πριν να είναι άργά! Πολεμάτε τους!

Άλλά κανείς δεν κινιέται!

Κι' ο φοβερός άρχιληστής ρίχνεται με τους συμμορίτες τους γρήγορα - γρήγορα προς το μέρος τών άόπλων μαύρων,

πρίν προλάβουν καὶ μετανοιώ-
σουν...

— Τί ὑπέροχα!; οὐρλιά-
ζει μάλιστα καὶ τὰ μάτια του
λάμπουν ἄγρια. Μοῦ φέρατε
κι' ἄλλους ἐργάτες καὶ μάλι-
στα ἀπὸ τοὺς καλύτερους!

Δὲν προλαβαίνει ὅμως νὰ
χαρῇ περισσότερο τὸν θρίαμ-
βό του...

Ἀπὸ ἓνα δέντρο ποὺ βρί-
σκεται στὸ μέρος ποὺ οἱ
τρεῖς συμμορίτες κρατοῦν τὴ
Νάγια, πέφτει ἓνας μασκοφό-
ρος γίγαντας μὲ μιὰ χρυσὴ
μάσκα στὸ πρόσωπο!

Μιὰ φωνὴ ἐκπλήξεως ἀκού-
γεται.

Ἕνα πιστόλι ὑψώνεται
πρὸς τὸ μέρος του ἀλλὰ τὸ
μαστίγιό ποὺ κρατᾷ ὁ μα-
σκοφόρος Ἐκδικητής, ὁ θρυλι-
κὸς Ζορρό τῆς Ζούγκλας σφυ-
ρίζει ἄγρια καὶ τὸ πιστόλι ἐ-
κείνο ἐξαφανίζεται ἀπὸ τὸ χέ-
ρι τοῦ ιδιοκτήτου του, ἐνῶ ἀν-
τηχεῖ ἓνα τρομερὸ καὶ λυσσα-
σμένο οὐρλιαχτὸ πόνου.

Μιὰ γροθιά καὶ μιὰ κλω-
τσιὰ ἀπὸ μέρους τοῦ ἡμίγυ-
μνου γίγαντα, εἶναι ἀρκετὲς
γιὰ νὰ πάνε... κουτρουβα-
λώντας νὰ κυλιστοῦν στὰ μυ-
τερὰ βράχια οἱ ἄλλοι δυὸ κα-
κούργοι ποὺ ἀπειλοῦν τὴ νέα.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ ἀρχικα-
κούργος ξεφωνίζοντας σὰν μα-
νιακὸς δίνει τὸ σύνθημα καὶ
μιὰ φοβερὴ ὁμοβροντία ἀκο-
λουθεῖ ἀλλὰ ὁ σενιὸρ Ζορρό
ἔχει προλάβει καὶ ἀρπάζοντας
τὴ Νάγια, κατρακυλάει μαζί
της ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρά, ἐ-
νῶ οἱ σφαίρες σφυρίζουν πά-
νω ἀκριδῶς ἀπ' τὸ σημεῖο ποὺ

βρίσκονται καὶ οἱ δυὸ τοὺς
ὡς αὕτῃ τῇ στιγμῇ...

Ἀλλὰ ἡ Νάγια εἶναι κρυμ-
μένη καὶ δὲν κινδυνεύει πιά..

Οἱ μαῦροὶ ἀρπάζουν τὰ ὄ-
πλα τοὺς ἀπὸ κάτω ἀδιαφο-
ρῶντας γιὰ τὸν θάνατο.

Οἱ κινήσεις τοὺς εἶναι πιὸ
γοργές ἀπὸ τῆς ἐξαγριωμένης
τίγρης...

Οἱ ληστὲς ποὺ ἔχουν μείνει
ἀκάλυπτοι, οὔτε προλαβαί-
νουν καλὰ - καλὰ νὰ κρυφτοῦν.

Τὰ αὐτόματά τοὺς θερί-
ζουν!

Κι' ὅσοι γλυτώνουν γιὰ
λίγο πηδῶντας πίσω ἀπὸ τὰ
βράχια, σὲ δευτερόλεπτα μέ-
σα ρίχνονται σὰν μαῦροὶ δαί-
μονες ἐπάνω τοὺς οἱ «στρατι-
ῶτες» τῆς Νάγιας, μὲ τὰ αὐ-
τόματα στὰ χέρια...

Τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ Ζορρό
τῆς Ζούγκλας βυθίζει ὡς τὴ
λαβὴ τὸ μαχαίρι του στὴν
καρδιά τοῦ ἀπαίσιου κακούρ-
γου ποὺ εἶναι ὁ αἴτιος γιὰ ὅ-
λη αὕτῃ τῇ φρίκη.

Οἱ τελευταῖοι συμμορίτες
βγαίνουν ἀπὸ τὰ βράχια κα-
τατρομαγμένοι, μὲ τὰ χέρια
ψηλά...

Ὡστόσο ὁ σενιὸρ Περέθ, ὁ
Γκονζάλες καὶ οἱ ἀστυφύλα-
κες, δὲν προλαβαίνουν νὰ συ-
νέλθουν ἀπὸ τὴν ἐκπληξί τους.

Βλέπουν ἓνα παράξενο ἀ-
ερόπλοιο νὰ κατεβαίνει μέσα
στὴ χαράδρα, χωρὶς νὰ κάνῃ
τὸν παραμικρὸ θόρυβο καὶ τὸ
παράξενο αὐτὸ σκάφος ποὺ
μοιάζει μὲ ἐλικόπτερο, τὸ ὁ-
δηγεῖ ἓνας ἀκόμα πιὸ παράξε-
νός πιλότος, ποὺ μοιάζει σὰν
κάτοικος ἀπὸ ἄλλον πλανήτην

θλλά πού δέν εἶναι παρὰ ξ-
νας... νόμος ἀπὸ τὸν δικό μας.

Εἶναι ὁ θρυλικὸς Πάντσο
Γίγαντας καὶ σ' ἓνα νόημα
τοῦ Ζορρό, ὁ Ἑλ Ρέϋ καὶ ἡ
Νάγια τρέχουν πρὸς τὸ μέρος
τοῦ.

Σέ δευτερόλεπτα ἔχουν
σκαρφαλώσει στὸ Μαῦρο Που-
λί, τὸ ἴδιο πού ἔφερε ὡς ἐκεῖ
τὸν μασκοφόρο Ἐκδικητὴ καὶ
τὸν ἀνεκδιήγητο βοηθό του,
ἀκριβῶς στὴν ὥρα πού ἔπρε-
πε καὶ ἀπὸ τὸ ὁποῖο, μὲ τὸ
συρματόσχοινο κατέβηκε ὁ
Ζορρό τῆς Ζούγκλας πάνω
στὸ δέντρο ἐκεῖνο, γ'ὰ νὰ σώ-
σῃ τὴ Νάγια καὶ μαζί της ὅ-
λους τοὺς ἄλλους ἀπὸ τὰ χέ-
ρια τῶν ἀπαίσιων κακούργων.

Ὁ ἴδιος ὁ μασκοφόρος Τι-
μωρὸς τρέχει μὲ τὴ σειρὰ του
πρὸς τὸ μέρος τοῦ σκάφους,
ἐνῶ ὁ Πάντσο Γίγαντας οὐρ-
λιάζει μὲ τὴν τσιριχτή του
φωνή:

— Ἄλλος γιὰ τὸν Πάνω
Κόσμο! Μιὰ θέσι καὶ φύγα-
με!... Δέν παίρνει ἄλλους!
Πλήρεις!

Καὶ μὲ μιὰ τιμονιά του ἀ-
πότομη, μόλις ὁ Ζορρό πη-
δάει κι' αὐτὸς μέσα, τὸ ὑπέ-
ροχο ἐλικόπτερο ἀνυψώνεται
καὶ σὲ λίγο ἔχει χαθῇ πίσω
ἀπ' τὰ σύννεφα.

Ἀσπροι καὶ μαῦροι μαζί
ἔχουν ἀπομείνει κερωμένοι

σὰν ἀγάλματα, κάτω στὴ φο-
βερὴ χαράδρα, νὰ κυττάζουν
πρὸς τὸ μέρος ἀπ' ὅπου χά-
θηκε.

Ὁ Περὲθ εἶναι ὁ μόνος θυ-
μωμένος.

Σφίγγει τὶς γροθιές του
καὶ μουρμουρίζει κινῶντας
τεὲς πρὸς τὴν ἴδια κατεύθυνσι
πού κυττάζουν καὶ τὰ μάτια
ὅλων τῶν ἄλλων:

— Μοῦ ξέφυγαν πάλι!...
Ἄλλὰ πού θὰ μοῦ πᾶνε!...
Θὰ τοὺς βάλω στὸ χέρι ὅπως
δήποτε!

Ὁ σενιὸρ Γκονζάλες πλάϊ
του χαμογελάει παράξενα.

— Ἀφοῦ αὐτοὶ οἱ τρεῖς εἶ-
ναι πού καταζητεῖς, Περὲθ,
τοῦ λέει καὶ γι' αὐτοὺς σέ
κατηγοροῦν ὅτι εἶσαι ἀνίκα-
νος νὰ τοὺς συλλάβῃς τόσον
καιρό, δέν συντρέχει λόγος
νὰ μείνωμε περισσότερο στὸ
Ἑλ Χόκλο!

Καὶ σκύβοντας πιὸ πολὺ
στὸ αὐτί του γιὰ νὰ μὴν τὸν
ἀκούσῃ κανένας ἄλλος, τοῦ
ψιθυρίζει:

— Καὶ εὐχομαί νὰ μὴν τοὺς
συλλάβῃς ποτέ!

Ὅποτε ὁ Περὲθ εἶναι ὁ τε-
λευταῖος πού... λιποθυμάει σ'
αὐτὴ τὴν ἱστορία, τὴν ὥρα
πού ὁ Πάντσο Γίγαντας τᾶ-
χει τετρακόσια καὶ ὀδηγεῖ τὸ
Μαῦρο Πουλί μὲ ἀληθινὴ μα-
εστρία.

Τ Ε Λ Ο Σ

Ἀποκλειστικότητα: Γεν. Ἐκδοτικαὶ Ἐπιχειρήσεις Ο.Ε.

Γ. ΜΑΡΜΑΡΙΔΗΣ

ΣΕ ΜΙΑ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Τὴν ἐρχόμενη Παρασκευή, κυκλοφορεῖ ἐπιτέλους τὸ
θρυλικὸ ἀνάγνωσμα ποὺ θὰ συγκλονίσῃ τὸν παιδόκοσμο
τῆς Ἑλλάδος! Κυκλοφορεῖ:

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ὁ μεγαλύτερος, γενναιότερος, δυνατώτερος, πιὸ ἐκ-
πληκτικὸς καὶ πιὸ πρωτότυπος ἥρως ὅλων τῶν ἐποχῶν, ὁ
ἄνθρωπος ποὺ ἔχει τὴ δύναμι χιλίων ἐλεφάντων, ποὺ πε-
τάει ταχύτερα ἀπὸ τὰ πουλιά, ποὺ εἶναι ἄτρωτος.

Καὶ ὁ δειλότερος ἥρως ὅλων τῶν ἐποχῶν, ὁ θρυλικὸς
Κοντοστούπης, θὰ σᾶς δώσουν ἓνα ἀνάγνωσμα γεμᾶτο λ-
γωνία, γέλιο, δροσιά, αἰνιγμα, μυστήριον, δράσι!

Ἀγοράστε ὅλοι τὴν ἐρχόμενη Παρασκευὴ ἀπὸ τὰ πε-
ρίπτερα τὸ πρῶτον τεύχος τοῦ «Ὑπερανθρώπου», ποὺ ἔχει
τὸν τίτλον:

ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΕ, SOS! Η ΓΗ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ!

Κανένας δὲν πρέπει νὰ χάσῃ τὸ πρῶτον τεύχος τοῦ Ὑ-
περανθρώπου! ὅποιος δὲν τὸ ἀγοράσῃ, θὰ ἔχῃ νὰ κάνη
μὲ τὸν... Κοντοστούπην καὶ ἀλλοίμονόν του! Ὑπάρχει φόβος
νὰ θυμώσῃ ὁ Κοντοστούπης καὶ νὰ... λιποθυμήσῃ!

Ζ Ο Ρ Ρ Ο

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΒΙΒΛΙΑ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Έτος 1ον — Τόμος 3ος — Άρ. τεύχους 24 — Δραχ. 2
Γραφεία: Λέκκα 22 (έντὸς τῆς στοᾶς), τηλέφ. 28-983

Δημοσιογραφικὸς Δ)ντής: Σ. Άνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οἰκονομικὸς Δ)ντής: Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγὸς 38.
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηβασιλείου, Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Άθήναι.

ΕΚΔΟΘΕΝΤΑ ΤΕΥΧΗ ΖΟΡΡΟ

1. 'Η χρυσή μάσκα	13. Κουκαράτσα ὁ ἀσύλληπτος
2. 'Η Νάγια δρᾶ.	14. 'Ο θάνατος τοῦ Ζορρό
3. 'Ο 'Ελευθερωτής	15. 'Ο Ζορρό τιμωρεῖ.
4. 'Ο Ζορρό συλλαιμδάνεται	16. 'Ο Περὲθ συλλαιμδ. τῇ Νάγια
5. Τὸ μυστικὸ τοῦ 'Αγριόγατου	17. Θάνατος γιὰ... δύο.
6. Ζορρό ἐναντίον 'Ελ - Ρέϋ	18. 'Ο καινούργιος 'Αστυνόμος
7. Τὸ αἶνιγμα τοῦ ποταμοῦ	19. 'Η Ζούγκλα ἀνάστατη
8. Τὸ δόκαινο τοῦ θανάτου	20. Τρόμος ἀπ' τῇ χαμένη Γῇ
9. Τὸ μυστ. τοῦ νεοῦ τῶν "Ινκας	21. 'Ο Πάντσο ἄφαντος!
10. 'Η Νάγια κινδυνεύει	22. 'Ο ἔμπορος τοῦ θανάτου
11. Πάντσο ὁ τρομερὸς	23. 'Η κοιλάδι μὲ τὰ φίδια
12. 'Ο Θεὸς-"Ἡλιος ἐκδικεῖται	24. 'Ο Ζορρό ἐπιτίθεται.

ΑΠΗΓΟΡΕΥΜΕΝΗ ΣΥΝΤΑΓΗ

ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΚΑΤΑΛΑΒΕ ΤΙ ΣΥΝΕΒΗ
ΦΡΟΝΤΙΣΑ ΕΠΙΣΗΣ ΚΑΞΕΧΑΣΗ
ΧΙΟΛΗ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ. ΜΑΧΑΡΙ ΝΑ
ΜΠΟΡΟΥΣΑΜΕ ΝΑ ΕΜΠΟΔΙΖΟΥΜΕ
ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΥΠΑΡΞΕΙΣ
ΑΠΟ ΠΕΙΡΑΜΑΤΑ ΑΝΩΤΕΡΑ ΑΠ'
ΤΙΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ ΤΟΥΣ.

ΕΥΤΥΧΩΣ ΜΕΧΡΙ ΤΩΡΑ ΠΕΤΥΧΑΙ
ΝΟΥΜΕ ΝΑ ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΟΥΜΕ
ΤΗ ΣΥΝΤΑΓΗ ΠΑΡ' ΟΛΟ ΠΟΥ
8 ΟΟΡΕΣ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ ΙΧΕΔΟΝ
ΣΕ ΟΛΟ ΤΟ ΓΑΛΛΕΙΑ ΠΙΝΟΝΤΑΙ
ΑΠΟΠΕΙΡΕΣ ΜΕ ΤΗΝ ΑΝΑΚΑ-
ΛΥΨΗ ΤΗΣ ΣΥΝΤΑΓΗΣ...

ΚΑΙ ΓΙ' ΑΥΤΟ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ
ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ Η ΕΠΑΓΓΡΑΦΗΝΗΣΙΣ!
ΓΙΑ ΝΑ ΜΠΟΡΗ ΝΑ ΕΠΙΖΗΣΗ
Ο ΓΑΛΛΕΙΑΣ!

